

פרשת
הקטורת
סדר
הקוד בנות

סדר

פרשת הקטורת ומעשה הקרבנות

**ערכת המגן של עם ישראל
לשמירה הצלחה וישועה**

מבואר ומפורט ביותר ומתאים לכל נפש

מופץ ללא מטרת רווח כלל ועיקר

ניתן להשיג את החוברת

בישיבת המקובלים "נהר שלום" בירושלים

רח' שילה 6 (פינת אנריפס) טל' – 02-6241622 ת.ד. 6097 י-ם

ציור הקטורת בכריכה: באדיבות מכון המקדש ירושלים

פתח דבר

הרינו שמחים להגיש לפניכם את סדר פרשת הקטורת וסדר מעשה הקרבנות שכידוע בכה קריאתם לבטל את המות והמגיפה ולבטל כל גזירות קשות כאשר יראה המעיין בהקדמה לחוברת זו.

אנא אחים יקרים השתדלו בכך ככל יכולתכם, דבר גדול ונשגב זה, בכחו להציל אנשים ממות ולבטל כל גזירות, ברצוננו לזכות ולהפיץ חוברת זו בכל בית בישראל שתהיה בהישג ידו של כל אדם מישראל באשר הוא, כדי להנצל בס"ד מכל פגע.

כל המעוניין לסייע לנו בכך בכל דרך שהיא וכן לתרום ע"מ להדפיס עוד ועוד חוברות ולחלקם לכל בית בישראל תבוא עליו ברכה. אנא השתדלו לרכוש כמה שיותר חוברות ולחלקם, וכן לעניין בזאת ידידים ומכרים וכן בעלי עסקים וחברות וכו', עם ישראל זקוק לכך ביותר ואשרי הזוכה לסייע בכך.

מודגש ומובהר בזאת כי לישיבתנו הקדושה אין כל מטרת רווח כל שהיא בכך וכל תרומה שתנתן תוקדש לצורך כך בלבד.

המחיר לחוברת 50 אג' בלבד (1/2 ש"ח)
לפרטים טל: 02-6241622

התעוררות לקריאת פרשת הקטורת

הקטרת הקטורת בבית המקדש הינה אחת ממצוות ה' יתברך וסודותיה ומעלותיה עצומים ונפלאים עד מאוד מאוד וחביבה היא לפני הש"ית יותר מכל מעשה הקורבנות ומן התפילה. (מדרש תנחומא, זוה"ק פר' ויקהל).

בנוסף למעלות הנפלאות שישנם בהקטרת הקטורת, טמונים במעשה הקטורת סגולות נעלות ואדירות כאשר העיקרית שבהם נתגלתה למשה רבנו ע"ה, כאשר עלה למרום לקבל את התורה, המדרש בילקוט שמעוני (במדבר ט"ז) מספר שכאשר עלה משה רבנו ע"ה למרום לקבל את התורה באו מלאכי השרת לפני הש"ית ואמרו לפניו שהתורה צריכה להשאר בשמים "מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו ... תנה הודך על השמים" אמר הקב"ה למשה החזר להם תשובה, משה רבנו ענה על כך שבתורה ישנם קיום מצוות גשמיות וכן שיעבוד מצרים וכו' דברים שאינם שייכים למלאכים כלל ועיקר, מיד חזרו בהם המלאכים והודו לו, ואף העניקו לו מתנות, שנאמר "עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם"

בשכר זה שקראוך אדם לקחת מתנות!

ממשיך המדרש ומספר שאף מלאך המוות העניק מתנה למשה רבנו ע"ה בזה שגילה לו את הסוד האדיר והנורא הטמון במעשה הקטורת שבכוחו לעצור את המות מן העולם!!! ובאמת הוצרך משה רבנו ע"ה להשתמש בסגולה אדירה זו ככתוב בפרשת קרח (במדבר י"ז)

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן קַח אֶת-הַמִּחָתָה וְתֵן-עָלֶיךָ אֵשׁ
 מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קִטְרֹת וְהוֹלֵךְ מְהֵרָה אֶל-הָעֵדָה
 וְכִפֵּר עֲלֵיהֶם, כִּי-יָצָא הַקָּצֵף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחַל הַנִּגְנָף:
 וַיִּקַּח אַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיֵּרֵץ אֶל-תּוֹךְ הַקְּהָל וְהִנֵּה
 הַחַל הַנִּגְנָף בָּעַם, וַיִּתֵּן אֶת הַקִּטְרֹת וַיְכַפֵּר עַל הָעַם: וַיַּעֲמֵד
 בֵּין-הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים, וַתַּעֲצֵר הַמִּגְפָּה: וַיָּשָׁב אַהֲרֹן
 אֶל-מֹשֶׁה אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, וְהַמִּגְפָּה נִעְצְרָה:

בפרשה זו מודגשת ביותר המהירות שבה נקטו משה רבנו ע"ה ואהרן הכהן בעשותם את הסגולה של הקטורת לעצור את המוות והמגיפה.

משה רבנו ע"ה אומר לאהרן "והולך מהרה"

ואכן אהרן "וירץ אל תוך הקהל" ממהר ככל יכולתו ורץ לעשות זאת בכדי לעצור את המוות מישראל.

ידוע מדברי רבותינו ז"ל שקריאה של פרשת הקטורת גדול כוחה ועצום כהקטרתה, לכן יש לנו למהר ולאחוז בעצתם של רבותינו הקדושים ולקרוא את פרשת הקטורת בכדי לבטל כל גזירות מעם ישראל ולבטל את המוות.

התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א מבאר באורכה בכמה מקומות בספר הזוהר הקדוש עד כמה מועילה ומסוגלת הקריאה של פרשת הקטורת לבטל את המוות וכל גזירות.

נביא בקצרה ממש מעט מדברי קודשו כפי שהובאו בזוה"ק פר' ויקהל (רי"ח)

מִלָּה דָּא גְזִירָה קִיּוּמָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 דְּכָל מַאן דְּאֶסְתַּכַּל וְקָרַי בְּכָל יוּמָא פְּרָשְׁתָּא
 דְּקַטוֹרֶת, יִשְׁתַּזְיַב מִכָּל מְלִין בִּישׁוּן וַחֲרָשׁוּן
 דְּעֵלְמָא, וּמִכָּל פְּנֻעִין בִּישׁוּן, וּמִהֲרַהוּרָא בִישָׁא,
 וּמְדִינָא בִישָׁא, וּמְפוֹתְנָא. וְלֹא יִתְזַק כָּל הַהוּא
 יוּמָא, דְּלֹא יָכִיל סְטָרָא אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהּ.

ביאור הדברים: דבר זה גזירה עומדת וקיימת לפני הקב"ה שכל מי שיתבונן ויקרא בכל יום את פרשת הקטורת ינצל מכל דברים רעים וכשפים של העולם ומכל פנעים רעים ומהרהורים רעים ומדין רע וממות, ולא ינזק כל אותו היום, שלא יכול הסיטרא אחרא לשלוט עליו.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי בְּנֵי נָשָׂא הוּוּ יְדַעֵי כְּפָה
 עִילְאָה אִיהוּ עוֹבְדָא דְּקַטוֹרֶת קָמִי קוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא, הוּוּ נְטִילֵי כָּל מְלָה וּמְלָה מִיְנֵיהּ, וְהוּוּ
 סְלָקֵי לִיהּ עֲטָרָה עַל רִישֵׁיהּ, בְּכַתְרָא דְּדַהֲבָא.
 וּמַאן דְּאֶשְׁתַּדַּל בֵּיהּ, בְּעֵי לְאֶסְתַּכְּלָא בְּעוֹבְדָא
 דְּקַטוֹרֶת, וְאִי יְכוּוֹן בֵּיהּ בְּכָל יוּמָא, אֵית לִיהּ
 חוּלְקָא בְּהַאי עֵלְמָא וּבְעֵלְמָא דְּאַתִּי, וַיִּסְתַּלַּק
 מוֹתְנָא מִיְנֵיהּ וּמִעֵלְמָא, וַיִּשְׁתַּזְיַב מִכָּל דִּינִין דְּהַאי
 עֵלְמָא, מְסַטְרִין בִּישׁוּן, וּמְדִינָא דִּגִּיהֲנָם, וּמְדִינָא
 דְּמַלְכוּ אַחְרָא.

ביאור הדברים: אמר רבי שמעון בר יוחאי זיע"א אם בני האדם

הוי יודעים כמה עליון הוא מעשה הקטורת לפני הקב"ה היו לוקחים כל מילה ומילה ממנה ושמים אותה על ראשם ככתר של זהב.

וכל מי שמשתדל בו צריך להתבונן במעשה הקטורת, ואם יקרא את פרשת הקטורת בכל יום ויכוין בה יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא ויסתלק המות ממנו ומהעולם וינצל מכל הדינים של העולם ומכל רע ומדין גיהנום ומדינים של מלכויות אחרות.

מֵה בְּתִיב בְּאַהֲרֹן, (במדבר יז) וַיַּעֲמֹד בֵּין הַמִּתִּים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֵר הַמַּגִּיפָה, דְּכַפִּית לִיה לְמִלְאךְ הַמּוֹת, דְּלֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה כְּלָל, וְלֹא לְמַעַבְדַּי דִּינָא. סִימָנָא דָּא אֶתְמָסַר בִּידְנָא, דִּי בְּכָל אֶתְרֵי דְקִאֲמְרִי בְּכוּוּנָה, וְרַעוּתָא דְלִבָּא עוֹבְדָא דְקַטְרֵת, דְּלֹא שְׁלֵטָא מוֹתָנָא בְּהוּא אֶתְרֵי, וְלֹא יִתְזַק, וְלֹא יְכַלִּין שְׂאָר עֵמִין לְשַׁלְטָאָה עַל הַהוּא אֶתְרֵי.

ביאור הדברים: מה כתוב באהרן "ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגיפה" שכפת את מלאך המוות ולא יכול לשלוט כלל ולא לעשות דין. סימן זה נמסר בידנו – בכל מקום שאומרים בכוונה והתעוררות הלב את פרשת הקטורת לא ישלוט מות באותו מקום ולא ינזק ולא יכולין שאר העמין לשלוט על אותו המקום.

הזוהר הקדוש מאריך עוד רבות במעלות הקטורת אך די במה שהבאנו לעיל בכדי לעורר כל אדם מישראל שיקרא בכל יום את סדר פרשת הקטורת – בכוונת הלב ודקדוק רב ויעורר על

כך לאחרים שהרי אין סגולה גדולה מזו לעצור ולבטל את המוות מן העולם ומובטח לו שלא ינוק כל אותו היום ועוד. כל האמור לעיל נכון אף במי שקורא את סדר הקטורת המובא בסידורים כידוע ומפורסם, אך ישנה מעלה יתרה מזו והיא לקרא את סדר הקטורת כפי הסדר שתקן רבנו הארי ז"ל וסדרו המקובל רבנו יהודא פתיא זצוק"ל זיע"א,

המקור לכך הינו בספר הזוה"ק פרשת וירא (ק' ע"א ע"ב) מובא שם מעשה מופלא ונורא מגודל מעלת קריאת פרשת הקטורת ומעשה הקורבנות כפי הסדר שמוגש כאן בחוברת זו בס"ד.

אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס זְמַנָּא הָדָא הוּינָא אֶזְלִי בְּאַרְתָּא וְעָרְעִית בֵּיהּ בְּאַלְיָהוּ, אָמִינָא לֵיהּ, לֵימָא לִי מַר מַלְּה דִּמְעָלִי לְבְרִייתָא, אָמַר לֵיהּ, קָיִים גְּזַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְעָאֵלוּ קַמֵּיהּ כָּל אֵלִין מְלֹאכְיָא דְמִמְנֵן לְאַדְבָּרָא חוּבֵי דְבַר נָשׁ, דִּי בְּעַדְנָא דִּידְפְרוּן בְּנֵי אֲנָשָׁא קְרַבְנֵיָא דְמַנֵּי מִשָּׂה וְשׂוּי לְבִיהּ וְרַעוּתִיהּ בְּהוּ, דְכָלְהוּ יְדְפְרוּן לֵיהּ לְטַב. וְעוּד בְּעַדְנָא דִּיעָרַע מוּתְנָא בְּבְנֵי אֲנָשָׁא, קָיִמָּא אַתְגְּזַר וְכְרוּזָא אֲעֵבַר עַל כָּל חֵילָא דְשִׁמְיָא דְאִי יִיעֲלוּן בְּנוּהֵי בְּאַרְעָא בְּבִתֵּי כְּנִסְיוֹת וּבְבִתֵּי מְדָרְשׁוֹת וְיִימְרוּן בְּרַעוּת נַפְשָׁא וְלִבָּא עֲנִינָא דְקַטְרַת בּוּסְמִין דְּהוּוּ לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, דִּיתְבַּטַּל מוּתְנָא מִנֵּיהּוּ.

ביאור הדברים: אמר רבי פנחס, פעם אחת הייתי הולך בדרך

פרשת הקטורת

ופגשתי באליהו הנביא ז"ל ביקשתי שיגיד לי דבר שטוב ומועיל לבריות, אמר לי כך הקב"ה גזר גזירה והיו לפניו כל המלאכים הממונים להזכיר עוונותיו של האדם, שבזמן שיאמרו בני האדם את פרשת הקורבנות שציוה משה רבנו ונותן ליבו וכוונתו בהם, שכל המלאכים יזכירו אותו רק לטוב.

ועוד דבר אמר אליהו הנביא בזמן שארע מוות בבני אדם ברית נגזרה וכרוז עבר על כל צבא השמיים, אם יכנסו לבתי כנסיות ובתי מדרשות ויאמרו בכוונת הלב את פרשת הקטורת.

שיתבטל המות מהם !

מבואר בקטע זה שני ענינים נפלאים האחד – בשבח קריאת מעשה הקורבנות שבכוחם להפוך את הקטגורים של האדם (מלאכים הממונים להזכיר את העוונות) לסנגורים עליו, שילמדו עליו רק זכות.

השני – שבכח קריאת פרשת הקטורת לעצור את המות.

באותו ענין ממשך הוזהר ומביא מעשה ברב אהא:

רַבִּי אֶהָא אָזֵל לְכַפֵּר טַרְשָׁא אֶתְּא לְגַבִּי אוֹשְׁפִיזִיה,
לְחִישׁוּ עֲלִיהּ כָּל בְּנֵי מְתָא, אָמְרוּ גַבְרָא רַבָּא אֶתְּא
הָכָא גַזִּיל לְגַבִּיהּ, אָתּוּ לְגַבִּיהּ, אָמְרוּ לִיהּ לָא חָס עַל
אוּבְדָנָא, אָמַר לְהוּ מַהוּ. אָמְרוּ לִיהּ דְּאִית שְׁבַעָה
יוֹמֵין דְּשָׂאֲרֵי מוֹתָנָא בְּמֵאתָא וְכָל יוֹמָא אֶתְתַּקַּף
וְלָא אֶתְבַּטַּל. אָמַר לְהוּ גַזִּיל לְבִי כְּנִשְׁתָּא וְנִתְבַּע
רַחֲמֵי מִן קְדָם קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא. עַד דְּהוּ אָזֵל,
אָתּוּ וְאָמְרוּ פְּלוּנֵי וּפְלוּנֵי מִיתוּ, וּפְלוּנֵי וּפְלוּנֵי נָטוּ
לְמוֹת. אָמַר לְהוּ רַבִּי אֶהָא לִית עֶתָּא לְקוּיְמָא הָכִי

דְּשַׁעְתָּא דְּחִיקָא. אֲבָל אֶפְרַיִשׁוּ מִנְכוֹן אַרְבַּעִין בְּנֵי
 נָשָׂא מֵאֲנֹן דְּזַפְאִין יְתִיר. עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה לְאַרְבַּעָה
 חוֹלְקִין וְאֵנָּא עִמְכוֹן, עֲשָׂרָה לְזוּוּיִתָּא דְּמֵאתָא,
 וְעֲשָׂרָה לְזוּוּיִתָּא דְּמֵאתָא, וְכֵן לְאַרְבַּע זְוּוּיִתָּא
 דְּמֵאתָא. וְאָמְרוּ בְּרַעוּת נַפְשָׁכוֹן עֲנִינָּא דְּקַטְרֵת
 בּוֹסְמִין. דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא יְהֵב לְמִשָּׁה וְעֲנִינָּא
 דְּקַרְבָּנָא עֲמִיה. עֲבָדוּ בֵּן תְּלַת זְמַנִּין וְאֶעְבְּרוּ בְּכָל
 מָאתָא לְאַרְבַּע זְוּוּיִתָּא וְהוּוּ אָמְרִין בֵּן, לְבַתֵּר אָמַר
 לְהוּ גְזִיל לְאֲנֹן דְּאוּשִׁיטוּ לְמִימַת וְאֶפְרַיִשׁוּ מִנִּיכּוּ
 לְבַתִּיהוֹן, וְאָמְרוּ כַּדִּין, וְכַד תְּסַיְימוּ אָמְרוּן אֵלִין
 פְּסוּקִיָּא וַיֹּאמֶר מִשָּׁה אֵל אֶהְרֵן קַח אֶת הַמִּחְתָּה וְתֵן
 עָלֶיהָ אֵשׁ וְגו' וַיִּקַּח אֶהְרֵן וְגו' וַיַּעַמְד בֵּין הַמִּתִּים וְגו'.
 וְכֵן עֲבָדוּ וְאֶתְפַּטֵּל מִנִּיְהוּ. שְׁמַעוּ הַהוּא קָלָא דְּאָמַר
 סְתָרָא סְתָרָא קַמִּיִתָּא אוּחִילוּ לְעִילָא דְּהָא דִּינָּא
 דְּשִׁמְיָא לָא אֲשֵׁרֵי הָבָא דְּהָא יָדְעִי לְבַטְלָא לִיה.
 חֲלֵשׁ לְבִיה דְּרַבִּי אַחָא, אֲדַמוּדָה, שְׁמַע דְּאָמְרֵי לִיה,
 כַּד עֲבַדְתָּ דָּא עֲבִיד דָּא, זִיל וְאִימָא לֹון דִּיחִזְרוּן
 בְּתִשׁוּבָה דִּחִיבִין אֲנֹן קַמָּאי. קָם וְאַחֲזֵר לְהוּ
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלִימַתָּא.

רב אחא הלך לכפר טרשא, (באותו הזמן היתה מגיפה בעיר
 ורב אחא לא ידע על כך) בני העיר אמרו זה לזה אדם גדול בא
 לכאן בואו ונבקש ממנו עצה מה לעשות, באו וספרו לרב אחא

שמגיפה קשה פרצה בעיר זה שבעה ימים, אמר להם רב אחא נלך מיד לביה"כ ונערוך תפילה גדולה לפני הקב"ה שיבטל את הגזירה.

בעוד הם הולכים לבית הכנסת באו לרב אחא ואמרו לו שעוד שני אנשים מתו ועוד שניים נוטים למות, אמר להם רב אחא אין השעה עכשיו מתאימה לעריכת תפילה השעה דוחקת ביותר ויש לעשות דבר שבכוחו לעצור את המוות מיד, ומהו? יש לבחור ארבעים איש היותר זכאים מבני העיר ולחלקם עשרה עשרה בכל פינה מפילות העיר, ויאמרו בכוונת הלב את פרשת הקטורת ומעשה הקורבנות, מיד באו בני העיר ועשו כן שלושה פעמים, לאחר מכן הורה להם רב אחא לעשות כסדר הזה גם בבתיהם של הנוטים למות ולהוסיף הפסוקים "ויאמר ה' אל משה קח את המחתה ותן עליה אש וגו' ויקח אהרן וגו' ויעמוד בין המתים וגו' "

אומר הזוהר הקדוש שבני העיר עשו כדברי רב אחא ומיד **התבטל המוות והמגיפה מהם.**

שמעו בת קול שיצאה מהשמים ואמרה לגזרות הקשות כדברים האלה העצרו למעלה שהרי דין שמים לא שורה כאן כיוון שהם יודעים לבטל אותו.

לאחר מכן נרדם רב אחא ושמע שאומרים לו שישתדל להחזיר את תושבי העיר בתשובה שלימה שהרי כל גזרות המות והמגיפה נגזרה בגלל עוונות. רב אחא קם והחזירם בתשובה שלימה.

אחים ואחיות יקרים, ספר הזוהר הקדוש איננו חלילה ספר מעשיות וסיפורים, מעשה זה המובא בספר הזוהר בא ללמד אותנו ולהורות לנו דרך חיים כיצד, ובמה נבטל כל גזירות קשות רח"ל. אם יתארגנו מנינים של קוראי קטורת בכל פינות הארץ וכן בכל עיר. ועיר בארבע פינות העיר לא תשרה באותו המקום מידת הדין ויתבטלו כל הגזירות הקשות!!

כמו כן החשיבות העצומה של קריאת פרשת הקטורת לרפואת חולים ואף אותם שכבר נוטים למות רח"ל (ומה טוב אם יתמיד

החולה רח"ל בקריאת פרשת הקטורת פעמיים ביום בבוקר ובין הערבים בכוונת הלב ובהתעוררות, ולו חכמו ישכילו לארגן מנינים של קוראי קטורת בכל אחד מבתי החולים בארץ, כמה רפואה וישועה היתה נמשכת ע"י פעולה זו ואשרי מי שישתדל בכך).

והעולה על כולנה החשיבות של מצוות התשובה שהיא התרופה האמיתית לכל הצרות והגזירות. המתבונן במעשה זה יראה פלא עצום כיצד הצליח רב אחא להחזיר בתשובה שלימה את כל בני העיר? הדבר מובן כאשר קוראים את דברי רשב"י זיע"א (זוה"ק ויקהל רי"ח) "קְטֹרֶת, תְּבִירוּ דִּינֵצֵר הָרַע אִיהוּ" ביאור הדברים: הקטורת משבר את היצר הרע. ועוד "לִית לָךְ מְלָה בְּעֶלְמָא, לְמַתְבֵּר לִיהּ לְסַטְרָא אַחְרָא, בְּר קְטֹרֶת." ביאור הדברים:

**אין לך דבר בעולם המשבר את הסטרא
אחרא כמו הקטורת !!!**

וממילא הדברים מובנים, כאשר נשבר כוחו של היצר הרע ומתפורר ונשבר כח הסטרא אחרא-תשובה קרובה לבוא! לכן אחרי שבני העיר קראו את פרשת הקטורת מיד היה ליבם פתוח לתשובה.

וכאור לעיניים דברי קדשו של המקובל רבינו יהודא פתיא זצוק"ל זיע"א בספרו "שמירה לחיים" שהזהיר על חשיבות עשיית התשובה ובפרט בעת צרות רח"ל וכתב בזו הלשון:

יחזור בתשובה שלימה, ואם רוצה לעשות תשובה ואינו יכול, כתב רבינו האר"י ז"ל "ישתדל בקריאת הקטורת ואז יוכל לעשות תשובה שלימה" !!!

ממעלות קריאת פרשת הקטורת בקצרה

- ◇ מסלק את המות ממנו ומהעולם.
- ◇ ינצל מכל דינים קשים וממחלות.
- ◇ מסוגל לרפאות את החולה.
- ◇ לא ינזק כל אותו היום שאומרה.
- ◇ זוכה לחלק בעולם הזה ובעולם הבא.
- ◇ עושה נחת רוח לבורא יתברך וחביבה היא יותר מן התפילה.
- ◇ מבטל כשפים והרהורים רעים.
- ◇ ימצא חן וחסד בעיני כל רואיו.
- ◇ מסוגלת לפרנסה טובה ואף לעשירות ולא יחסר לחמו לעולם.
- ◇ יינצל מדין גיהנום. ומדין של אומות העולם.

סיכום הדברים

חובה קדושה להתעורר ולעורר אחרים על מעלת אמירת פרשת הקטורת ובפרט אם יתאפשר לארגן מנינים של קוראי פרשת הקטורת בארבע כנפות הארץ ובכל עיר ועיר. כל אחד ישתדל בכל יום לקרוא את פרשת הקטורת כפי הנוסח המצורף, בנוסף למה שאומר בתפילתו כל יום וישתדל לעורר שבמקומו יתארגן מנין לאמירת סדר זה ובפרט בזמן ש"עת צרה היא ליעקב וממנה יושע" אחים יקרים דבר זה שבו אנחנו עוסקים בכוחו להציל אנשים ממות ולבטל כל גזרות אנא השתדלו בכך ותשאו ברכה מאת ה' עד עולם אמן ואמן.

בברכה ובתפילה לשלום ישראל

הצב"י בניהו יששכר שמואלי יצ"ו

התעוררות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה העניק השי"ת ברוב חסדו לעמנו עם סגולה, והוא **ספר הזוהר הקדוש**, שנתחבר בקדושה עליונה ע"י התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א.

ובזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רח"ל.

דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש מפי קודשו של משה רבנו ע"ה "הרעיא מהמנא" אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד ומגלה להם סתרי תורה.

וכך אומר משה רבנו ע"ה לרשב"י זיע"א בזה"ק פרשת נשא, "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי"

ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות **ברחמים!** ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח.

ואף **משמים הסכימו על כך** !!! בספר תיקוני הזוהר מבואר שבשעה שאלוהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בענין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם ואח"כ הוסיפה ואמרה נבואה בזה הלשון "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא ובגינה" "וקראתם דרור בארץ"

ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החיבור

שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" המרמז על הגאולה השלימה.

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש שכתב על כך "הנה מבואר מכאן שהיבור הזוהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו והוא רצון הא-ל יתברך ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית)

כמו כן בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רח"ל.

גאון ישראל הרמח"ל רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א בעל ה"מסילת ישרים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל, מעלות השחר עד שקיעת החמה וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזאת הלשון " זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאוד

.... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי

התעוררות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש טו

אני אלמלא נתיישר חיילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי **אין כמוה לטובה לכל ישראל** וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל"

מי לנו גדול כרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עיזה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

למזהיר ולנזהר

האמת היא שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, היצר הרע שיודע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחזיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל כדרכו בשקרים ובהפתדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מישראל חלילה וחם. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה.

לאחד – שאיננו מבין את לשון הזוהר – טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני – שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים – טוען הרי אינך מקובל כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזוהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי – שעדין רחוק מקיום המצוות – טוען מה לך ולספר הזוהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

לרביעי – המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו – טוען אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעיו, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא – קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

משל למה הדבר דומה – לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בס"ד מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז"ל, החיד"א, פלא יועין, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאגין, שו"ת ישכיל עבדי, שו"ת פרחי כהונה, ועוד).

התעוררות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש יז

כמו כן גם **תלמידי חכמים ובני ישיבות** העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס' דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל תועיל להם ביותר שיזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכך להתעלות רוחנית גדולה.

מרן רבינו **יוסף חיים זיע"א** בעל הבן איש חי מבאר את מאמר הגמרא "כל העוסק בתורה מבפנים תורה מכרזת עליו מבחויץ" שכל העוסק בחלק הפנימי של התורה זוכה ומאירות עיניו בחלק הנגלה של התורה. ואף מו"ר הגאון הגדול רבי **בן ציון אבא שאול** זצוק"ל זיע"א היה מורה לתלמידיו בעודם בחורים צעירים לקרא בכל יום מס' דפים בספר הזוהר שזה יעזור לפתוח את הלב לתורה ולזכך הנפש, והוסיף עוד ואמר כי ספר הזוהר הקדוש מלא ונודש במוסר ומלהיב ביותר לעבודת ה"ת" וזהו ספר המוסר הטוב ביותר. אנחנו רואים בעינינו מעשה רב מגדולי ישראל ממש אשר היה מיקר את זמנו מכל יקר ודואג ומיצר על כל רגע של ביטול תורה חלילה שהורה לתלמידיו בעודם צעירים לימים לקבוע זמן בכל יום לקריאה בזוהר הקדוש. ניתן להאריך על כך בעוד עובדות רבות אך די בכך למבין

ולאותו אה יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה' בכל דקדוקיהם ואפילו שעדין הוא רחוק כפשוטו גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שע"י הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זוהמה ויימשך בעבודות אהבה לעבודת ה' יתברך כנודע בספרים הקדושים ומגורי האר"י ז"ל

ובאשר למענה הרביעית – המשמשת מפלט לאותם שלא בודקים כלל במה מדובר, אם אוננם כרויה לשמוע, ניתן להסביר ולבאר להם כי דעה זו היא ההיפך הגמור לאמת ובאה להרחיקם חלילה מהטובה הגדולה שיכולים לזכות בה! **ספר הזוהר הקדוש – הוא המרפא לנפש הגדול ביותר שקיים!** בכח הקריאה בו לטהר ולקדש את נפש האדם ולרפאה מכל חולי ומכל מידות רעות ותאוות רעות רח"ל עד שהיא מאירה ומזהירה באור קדוש ועליון. וכל האזהרה אודות לימוד הקבלה וההגבלות על כך לא נאמרו כלל ועיקר על לימוד פשט הזוהר ומוסריו ועל הקריאה בו. אלא נאמרו על לימוד בכתבי האר"י ז"ל שער הכוונות, שער הגלגולים, עץ חיים וכו' אשר ללימודם נצרכת הכנה גדולה ואזהרות גדולות. ולכן אין בכך כל חשש, ותוכל לצמוח מכך רק טובה וברכה לאדם עצמו ולכלל ישראל.

לסיום פרק זה נוסף ונבאר כי גם נשים שככלל פטורות מעסק התורה ומחויבות ללמוד רק את ההלכות שנשים מצוות בהם, גם הן אם תרצינה לקרוא בזמנן הפנוי בספר הזוהר הקדוש בכדי לזכות למעלות הנפלאות הטמונות בו, ולהשרות שכינה בבתיהן רשאיות לעשות כן. ואדרבא גדולי הדור העידו שאמם היתה קוראת בכל יום בספר הזוהר הקדוש בנוסף לתפילות ולקריאת התהילים היומית ואף ישנן שהיו מסיימות את כל ספר הזוהר הקדוש מדי שנה ועורכות סעודה לתלמידי חכמים באותו היום.

התעוררות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש יט

ממעלות העוסק בספר הזוהר בקצרה

- ◇ מקרב גאולת ישראל ברחמים
  - ◇ מבטל גזירות קשות
  - ◇ זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מכל סיג ופגם עד שמרפאה ממש.
  - ◇ מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע.
  - ◇ ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא.
  - ◇ ינצל מתאוות רעות וממדות רעות.
  - ◇ הרי הוא כהוגה ומפרש את השם שיש בכוחו לעשות ניסים.
  - ◇ יזכה לחזות בנועם ה'.
  - ◇ ניצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין.
  - ◇ זוכה להבין את לימודו ומתקיים בידו.
  - ◇ לימוד בספר הזוהר הקדוש לע"נ נפטרים מסוגל ביותר לתקן נשמתם ולהעלותה למקומה העליון ולהצילה מכל דינים.
  - ◇ "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק" – מעורר את זכותו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א ובזכותו יושע בכל הנצרך לו.
  - ◇ תיבת "ורפאתיו" עולה בנימ' (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703) ובזכותו נמשכת רפואה לאדם
  - ◇ ועל ידי זה יושפע לשפע רב בכל העולמות – ראשי תיבות רשב"י שהעוסק בתורתו יזכה בס"ד לשפע רב רוחני וגשמי.
- בברכת התורה, ובתפילה לגאולה ברחמים בקרוב אמן
הצב"י בניהו יששכר שמואלי יצ"ו

סדר פרשת הקטורת

כל שמות הקודש המופיעים בסוגריים אסור להוציאם בפה אלא
יחשוב אותם בליבו בלבד, ואין כוונתם מעכבת כלל.

אַתָּה הוּא יְהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה
אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֵת קַטֹּרֶת הַסַּמִּים בְּזֶמַן שְׁבִית
הַמִּקְדָּשׁ קִים בְּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל-יַד מֹשֶׁה
נְבִיאֲךָ בְּכָתוּב בְּתוֹרָתְךָ:

יקרא פסוק זה שלושה פעמים:

וַיֹּאמֶר יְהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה
קח־לְךָ (יכוין נְגִיף) סַמִּים (יכוין מתק"ו)
נֹטֵף | (יכוין טַנ"ו) וּשְׁחַלְתָּ (יכוין פִּיקֶאֶב) וְחִלְבֵּנָה
סַמִּים וְלִבְנָה זָכָה בַד בְּבַד יֵהִיָּה:

יקרא פסוק זה (והוא מסוף הפסוק לתחילתו) שלושה פעמים:

יֵהִיָּה בְּבַד בַּד זָכָה וְלִבְנָה סַמִּים וְחִלְבֵּנָה
וּשְׁחַלְתָּ נֹטֵף סַמִּים לְךָ קח מֹשֶׁה אֶל
יְהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה יֵהוָה

יקרא בפיו מילים אלו מתחילה ועד סוף שלושה פעמים (והם אותיות הפסוק לעיל כאשר הופכים את האותיות של כל מילה ובניקוד מיוחד)

הִיְהִי דָבָר דָּבָר הַכֹּז הַנִּבְלוֹ מִיָּמֶם
 הַנִּבְלָחוֹ תִלְחָשׁוּ פִטְנֵי מִיָּמֶם כֹּל
 חֶק הַשָּׁמַיִם לֹא הוּוּהִי רַמְאִיו

וְעֲשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רִקַח מַעֲשֵׂה רוֹקַח מְמַלֵּחַ
 טָהוֹר קַדָּשׁ: וְשַׁחֲקֶתָ מִמֶּנָּה הַדֶּקֶל וְנִתְתָּה
 מִמֶּנָּה לְפָנַי הַעֲדֵת בְּאֵהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אֲוַעֵד לָךְ
 שְׁמָה קַדָּשׁ קַדָּשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם:

וַיֹּאמֶר: וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בַּבֶּקֶר
 בַּבֶּקֶר בְּהִיטִיבוֹ אֶת הַנֵּזֶרֶת יִקְטִירָנָה: וּבַהֲעֵלֶת
 אֶהְרֹן אֶת־הַנֵּזֶרֶת בֵּין הָעֲרֻבִים יִקְטִירָנָה קְטֹרֶת
 תָּמִיד לְפָנַי יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה לְדֹרֹתֵיכֶם:

תִּנְנוּ רִבְזָן, פִּטְוֹם הַקְטֹרֶת בִּיצֵד? שְׁלֵשׁ מֵאוֹת
 וְשִׁשִּׁים וְשִׁמוֹנָה מְנִים הָיוּ בָהּ, שְׁלֵשׁ מֵאוֹת
 וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה בְּמִנֵּן יָמוֹת הַחֲמֹה, מְנָה
 בְּכָל-יוֹם. מִחֲצִיתוֹ בַּבֶּקֶר וּמִחֲצִיתוֹ בְּעֶרֶב.

וְשִׁלְשָׁה מָנִים יִתְּרִים שְׂמֵהֶם מִכֶּנִּים כִּהֵן גָּדוֹל
 וְנוֹטֵל מֵהֶם מְלֵא חֲפָנָיו בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים. וּמִחֲזִירֵן
 לְמִכְתֶּשֶׁת בְּעֶרְבַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים כִּדְרֵי לְקַיֵּם מִצְוֹת
 דְּרָקָה מִן הַדְּרָקָה. וְאַחַד עָשָׂר סַמָּנִים הָיוּ בָּהּ.

(יכוין במחשבתו בי"א סמנים לסלק מתוך הקליפה עשרה ניצוצות הקדושה ואור
 המקיף שלהם שהם כנגד י"א סמנים כדי שישארו הקליפה מתים בלי חיות)
 וְאֵלוֹ הֵן (טוב למנותם באצבעותיו)

(א) הַצָּרִי. (ב) וְהַצְּפוּרָן. (ג) וְהַחֲלִבָּנָה. (ד) וְהַלְּבוּנָה.
 מִשְׁקַל שְׁבַעִים שְׁבַעִים מָנֶה. (ה) מוֹר. (ו) וְקִצְיָעָה.
 (ז) וְשִׁבּוֹלֶת גֵּרֶד. (ח) וְכִרְכּוֹם. מִשְׁקַל שְׁשָׁה עָשָׂר
 שְׁשָׁה עָשָׂר מָנֶה. (ט) הַקּוֹשֶׁט שְׁנַיִם עָשָׂר.
 (י) קְלוּפָה שְׁלִשָּׁה. (יא) קִנְמוֹן תְּשַׁעָּה.

בוֹרִית בְּרִשְׁיָנָא תְּשַׁעָּה קִבִּין. יֵין קִפְרִיסִין סְאִין
 תְּלָת וְקִבִּין תְּלָתָא. וְאִם לֹא מִצָּא יֵין קִפְרִיסִין
 מִבֵּיא חֲמַר חִיּוֹר עֲתִיק. מְלַח סְדוּמִית רוּבַע.
 מִעֲלָה עֲשָׂן כָּל שְׁהוּא. רַבִּי נִתֵּן הַבְּבִלִי אוֹמֵר אֵף
 כִּפְתַּת הַיַּרְדֵּן כָּל-שְׁהִיא. אִם נִתֵּן בָּהּ דְּבִשׁ פְּסָלָה.
 וְאִם חֲסַר אַחַת מִכָּל-סַמָּנֵיהָ חַיֵּב מִיתָהּ:

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, הַצָּרִי אֵינוֹ אֵלָּא
 שָׂרֵף הַנוֹטֵף מֵעֵצֵי הַקֶּטֶף. בּוֹרִית כַּרְשִׁינָא
 לָמָּה הִיא בָּאָה? כִּדֵּי לְשַׁפּוֹת בָּהּ אֶת הַצִּפּוֹרֵן כִּדֵּי
 שְׁתֵּהא נָאָה. יֵינן קַפְרִיסִין לָמָּה הוּא בָּא? כִּדֵּי
 לְשָׂרוֹת בּוֹ אֶת הַצִּפּוֹרֵן כִּדֵּי שְׁתֵּהא עֲזָה. וְהֵלֵא
 מִי רַגְלִים יָפִין לָהּ, אֵלָּא שְׂאִין מַכְנִיסִין מִי רַגְלִים
 בַּמִּקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:

תַּנְיָא, רַבִּי נֶתַן אוֹמֵר, כִּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק אוֹמֵר הִדֵּק
 הַיֵּטֵב! הַיֵּטֵב הִדֵּק! מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפָה
 לְבִשְׂמִים. פִּטְמָה לְחֻצְאִין כְּשֶׁרָה. לְשָׁלִישׁ וּלְרַבִּיעַ
 לֹא שָׁמְעֵנוּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה זֶה הַכֶּלֶל, אִם
 כַּמְדָּתָה כְּשֶׁרָה לְחֻצְאִין. וְאִם חָסַר אַחַת
 מִכֹּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיתָה:

תַּנְיָ בֵּר קַפְרָא, אַחַת לְשָׁשִׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה
 הִיְתָה בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לְחֻצְאִין. וְעוֹד תַּנְי בֵּר
 קַפְרָא, אֵלּוֹ הִיְתָה נוֹתֵן בָּהּ קְרָטוֹב שֶׁל דְּבִשׁ אֵין אָדָם
 יְכוֹל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מְעַרְבִין בָּהּ

דְּבַשׁ? מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל-שָׂאֵר
וְכָל-דְּבַשׁ לֹא-תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לִיהוָה יֵאָדְוָה: יֵאָדְוָה:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אָבִיהֶם אִם-כֵּן |
אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ קָחוּ מִזְמֶרֶת
הָאָרֶץ בְּכַלִּיכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה (יכוין
נְשׂוֹרֵי-רֶוֶן) מֵעֵט צָרִי וּמֵעֵט דְּבַשׁ נִכְאֵת (יכוין
רוט"א) וְלֹט בְּטָנִים וּשְׁקָדִים:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אָבִיהֶם אִם-כֵּן |
אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ קָחוּ מִזְמֶרֶת
הָאָרֶץ בְּכַלִּיכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה מֵעֵט
צָרִי וּמֵעֵט דְּבַשׁ נִכְאֵת וְלֹט בְּטָנִים
וּשְׁקָדִים: (ר"ת צִדְנֵלֶב"ש ויכוין בשם פְּגִמְכֹּא"ךְ ויכוין
בשם קְהֶסְמֹנ"ת):

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם־כֵּן |
 אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ קָחוּ מִזְמֶרֶת
 הָאָרֶץ בְּכֻלֵּיכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְּהָה מַעֵט
 צָרִי וּמַעֵט דְּבַשׁ נִכְאֵת וְלֹט בְּטָנִים
 וּשְׁקָדִים: (ויכין בשם קר"ע שש"ן):

ואח"כ יקרא אלו הפסוקים פעם אחת

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 מִשְׁכּוֹ וקָחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם
 וְשַׁחֲטוּ הַפֶּסַח: וּלְקַחְתֶּם אֲנָגֶת אֵזוֹב וְטַבַּלְתֶּם
 בָּדָם אֲשֶׁר־בַּסֶּף וְהִנַּעְתֶּם אֶל־הַמִּשְׁקֹף וְאֶל־שְׁתֵּי
 הַמְּזוּזוֹת מִן־הַדָּם אֲשֶׁר בַּסֶּף וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ
 אִישׁ מִפֶּתַח־בֵּיתוֹ עַד־בֹּקֶר: וְעָבַר יְהוָה יֵאֱהָרֹנְהוּ
 לְנֹגֵף אֶת־מִצְרַיִם וְרָאָה אֶת־הַדָּם עַל־
 הַמִּשְׁקֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וּפָסַח יְהוָה
 יֵאֱהָרֹנְהוּ עַל־הַפֶּתַח וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחָת לָבֹא
 אֶל־בְּתֵיכֶם לְנֹגֵף: (ויכין בר"ת הפסוק וי"ל אמו"ן
 אה"ע הו"ש הו"י עה"ן יה"ל אב"ל)

יאמר פרשת המנורה ופסוק ה' להושיעני שבעה פעמים:

ויכּוּיִן בּמַחֲשַׁבְתּוֹ בְּאוֹתוֹת הַמּוֹדַגְשׁוֹת תַּחֲלִילָה וּסּוּף פְּרֻשַׁת הַמְּנוֹרָה ו-ה', ותחילה וסוף הפסוק י-ה', המצטרפים יחד לשם יהוה ברוך הוא. ובסיום כל קריאה יכוּיִן במחשבתו בלבד, את שם ה' בניקוד שונה כמפורט. (במידה ואין אפשרות לקרוא פרשה זו שבעה פעמים יקרא פעם

אחת)

וַיַּעַשׂ אֶת־הַמְּנֹרָה זֶהְב טָהוֹר מְקֻשָּׁה עֲשֵׂה
אֶת־הַמְּנֹרָה יִרְכָּה וְקָנָה גְּבִיעִיהָ
כַּפְתָּרִיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמָּנָה הֵיוּ: וְשֵׁשׁ קָנָיִם
יֵצְאוּ מִצְדֵּיהָ שְׁלֹשָׁה | קָנִי מְנֹרָה מִצְדֵּה הָאֶחָד
וּשְׁלֹשָׁה קָנִי מְנֹרָה מִצְדֵּה הַשֵּׁנִי: שְׁלֹשָׁה גְּבִעִים
מִשְׁקָדִים בְּקָנָה הָאֶחָד כַּפְתָּר וּפְרָח וּשְׁלֹשָׁה
גְּבִעִים מִשְׁקָדִים בְּקָנָה אֶחָד כַּפְתָּר וּפְרָח כֵּן
לְשֵׁשֶׁת הַקָּנָיִם הַיֵּצְאוּ מִן־הַמְּנֹרָה: וּבַמְּנֹרָה
אַרְבַּעַה גְּבִעִים מִשְׁקָדִים כַּפְתָּרִיהָ וּפְרָחֶיהָ:
וּכַפְתָּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנָיִם מִמָּנָה וּכַפְתָּר תַּחַת
שְׁנֵי הַקָּנָיִם מִמָּנָה וּכַפְתָּר תַּחַת־שְׁנֵי הַקָּנָיִם
מִמָּנָה לְשֵׁשֶׁת הַקָּנָיִם הַיֵּצְאוּ מִמָּנָה: כַּפְתָּרֵיהֶם
וּקְנָתָם מִמָּנָה הֵיוּ כְּלֵה מְקֻשָּׁה אֶחָת זֶהְב טָהוֹר:
וַיַּעַשׂ אֶת־נִרְתְּיָהּ שִׁבְעָה וּמְלַקְחֶיהָ וּמַחְתֵּתֶיהָ

זָהָב טָהוֹר: כִּפֹּר זָהָב טָהוֹר עָשָׂה אֶתְּהָ וְאֶת
כָּל-כֵּלֶיהָ:

יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי לְהוֹשִׁיעֵנִי, וּנְגִינֹתַי נִנְגְנָן כָּל-יָמַי
חַיֵּינוּ עַל-בֵּית יְהוָה אֲדַנִּי יֵאָהֲדוּנְהִי:

ולאחר כל קריאה יכוין במחשבתו בלבד, את שם ה' בניקוד שונה.

א. יְהוָה חסד	ד. יְהוָה נצח
ב. יְהוָה גבורה	ה. יְהוָה הוד
ג. יְהוָה תפארת	ו. יְהוָה יסוד
ז. יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי מלכות	

ויאמר אלו הפסוקים: ויכוין בקריאתו באותיות המודגשות תחילה וסוף של פסוקים אלו י-ה ו-ה, המצטרפים יחד לשם יהוה ברוך הוא.

יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי לְהוֹשִׁיעֵנִי, וּנְגִינֹתַי נִנְגְנָן
כָּל-יָמַי חַיֵּינוּ עַל-בֵּית יְהוָה אֲדַנִּי יֵאָהֲדוּנְהִי:

וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנַרְהַ מִקְשָׁה זָהָב עַד-יִרְכָּה
עַד-פְּרָחָה מִקְשָׁה הִיא, כַּמְרָאָה אֲשֶׁר
הִרְאָה יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֶת-מֹשֶׁה בֵּן עֲשָׂה
אֶת-הַמְּנַרְהַ:

ואחר כך יאמר פסוקים אלו שלושה פעמים:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אֱהֲרֹן קַח אֶת־הַמִּחֹתָה וְתֵן־
עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטֹרֶת
וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה אֶל־הָעֵדָה וּכְפַר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא
הַקָּצֵף מִלִּפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ הַחֵל הַנֶּגֶף (יכוין נגפ):
וַיִּקַּח אֱהֲרֹן כַּאֲשֶׁר | דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיִּרֶץ אֶל־תּוֹךְ
הַקָּהָל וְהִנֵּה הַחֵל הַנֶּגֶף (יכוין נגפ) בָּעַם וַיִּתֵּן
אֶת־הַקְטֹרֶת וּכְפַר עַל־הָעַם: וַיַּעֲמֵד בֵּין־
הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה: וַיָּשָׁב אֱהֲרֹן
אֶל־מֹשֶׁה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַמַּגֵּפָה
נִעְצְרָה: (יכוין בשם **טפטיפיה** והוא מאותיות המוגדלות

באלו הפסוקים, וצייר במחשבתך כאלו כתוב לפניך בצבע זהב)

ואחר כך יאמר פסוק זה ישר והפוך שלושה פעמים:

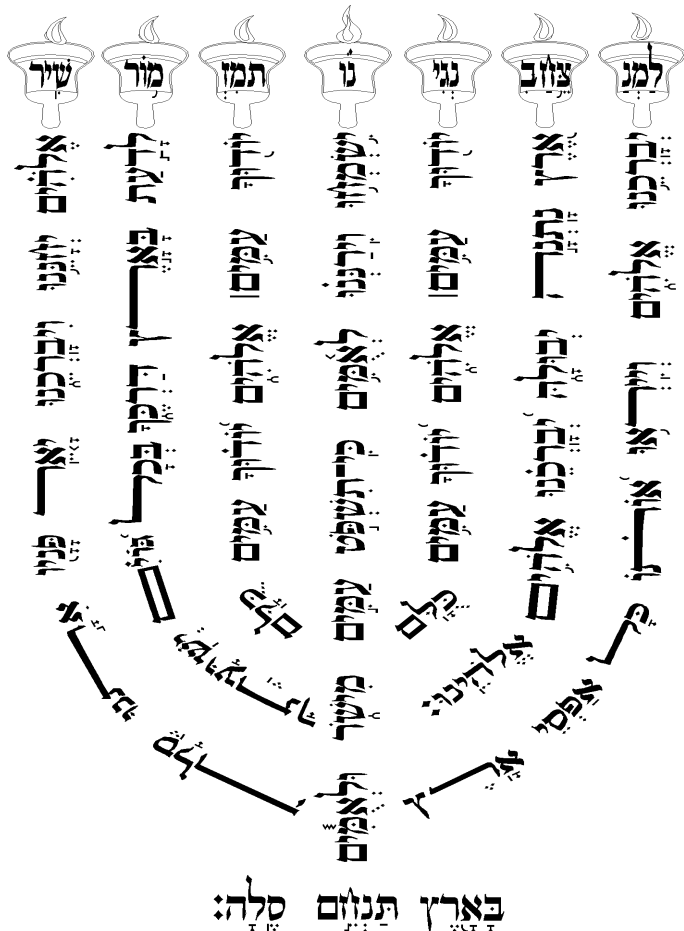
וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲוֹךְ וְאֲרִיז לְבַקֵּר חֲסֹדֶךָ כִּי־הָיִיתָ
מְשֻׁנֵּב לִי, וּמָנוּס בְּיוֹם צָר־לִי: לִי צָר
בְּיוֹם וּמָנוּס לִי מְשֻׁנֵּב הָיִיתָ כִּי חֲסֹדֶךָ לְבַקֵּר
וְאֲרִיז עֲוֹךְ אֲשִׁיר וְאֲנִי:

סדר פרשת הקמורת

כט

ויקרא מזמור זה בצורת המנורה.

טוב להעמיד את ציור המנורה מול פני הקורא, וצורת קריאתה הוא: בתחילה יקרא את הפסוק בראשי הקנים "למנצה בנגינות מזמור שיר". ואח"כ יקרא את הקנה השמאלי ביותר מלמעלה למטה, ואח"כ את הקנה הסמוך לו. וכן כולם על זה הדרך. (בקנה האמצעי יוסף את בסיס המנורה "בארץ תנחם סלה").

פרשת הקטורת

כשיאמר פסוק זה יכוין במחשבתו צירוף פסוק זה עם שם ה' (מלמעלה למטה בטורים. ואין הכוונה מעכבת)

וַיַּעֲמֵד פִּינָחָם וַיִּפְלֵל, וַתַּעֲצֵר הַמַּגִּפָּה:

ו	ו	פ	י
ה	ו	ה	י
ה	ו	ו	ה
ת	י	ו	ה
י	ה	נ	ו
מ	ה	ה	ו
ע	פ	ז	מ
ה	י	י	ה
ג	ל	ז	ה
פ	ל	ס	ד
צ	ל	ה	י
ו	ל	ה	י
פ	ל	ה	י
ר	ל	ה	י
ה	ל	ה	י

ויאמר פסוק ויהי נועם ומזמור יושב בסתר שבע פעמים (במידה ואין אפשרות לקרוא מזמור זה שבעה פעמים יקרא פעם אחת)

**וַיְהִי אֲנִי גַעַם אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה:**

יֵשֵׁב בְּסֹתֵר עָלֵינוּ בְּצֵל שְׁדֵי יִתְלוֹנֵן: אָמַר לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ
יֵאֱהוֹנֵהוּ מַחֲסֵי וּמַצֹּדֵתַי אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ: כִּי הוּא
יַצִּילֵךְ מִפֶּחַ יְקוּשׁ מִדְּבַר הַוּוֹת: בְּאֲבָרְתוֹ יִסָּד לְךָ
וְתַחַת־כַּנְפָיו תִּחַסֶּה צְנָה וְסַחֲרָה אֲמָתוֹ: לֹא־תִירָא
מִפֶּחַד לִילָה מִחֹץ יְעוֹף יוֹמָם: מִדְּבַר בְּאִפְלֵ יְהִלְךָ
מִמְּקוֹב יִשׁוּד צְהָרִים: יִפֹּל מִצִּדְּךָ אֶלֶף וּרְבֹבָה
מִיַּמִּינְךָ אֲלֵיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֹט וּשְׁלָמַת

פרשת הקטורת

רָשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי־אֵתָהּ יְהוָה יִהְיוּ־לָהֶם יֵהוּדוֹנָהּי מִחֲסִי
עֲלוֹן שַׁמֶּת מְעוֹנָה: לֹא־תֵאָנֶה אֲלֶיךָ רָעָה וְזָנֶה
לֹא־יִקְרַב בְּאַהֲלֶיךָ: כִּי מִלְּאָכְלוֹ יִצְוֶה־לָּךְ (יכוין ס"ת
יוה"ד) לְשִׁמְרֹךְ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: (יכוין ס"ת כלה) עַל־
כַּפֵּי־יְשָׁאוֹנֶךָ פֶּן־תִּגַּף בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ: עַל־שָׁחַל וּפְתָן
תִּדְרֹךְ תִּרְמָס בְּפִיר וְתִנִּין: כִּי בִי חָשַׁק וְאֶפְלָטָהוּ
(יכוין בשם בי"ט) אֲשַׁנְּבֶהוּ כִּי־יָדַע שָׁמַי: יִקְרָאֵנִי |
וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ־אֲנֹכִי בְּצָרָה אֲחַלְצֶהוּ וְאֶכְבְּדֶהוּ: אַרְךָ
יָמִים אֲשַׁבֵּיעֶהוּ וְאֶרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי: ע"ב

אֲשַׁת־חַיִל מִי יִמְצֵא וְרַחֵק מִפְּנִינִים מִכְרָה:
בְּרַחַב בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ וְשָׁלַל לֹא יַחְסֹר:
גְּמַלְתָּהוּ טוֹב וְלֹא רָע כֹּל יָמֵי חַיֶּיהָ: הִרְשָׁה צֹמֵר
וּפְשָׁתִים וְתַעַשׂ בְּתַפְזָן כַּפִּיהָ: הִיָּתָה בְּאֲנִיּוֹת סוֹחֵר
מִמְרוֹחַק תָּבִיא לַחֲמָה: וְתִקָּם בְּעוֹד לַיְלָה וְתִתֵּן טָרַף
לְבֵיתָהּ. וְחֹק לְנַעֲרֹתֶיהָ: וְזָמְמָה שָׂדֵה וְתִקְחָהוּ מִפְּרֵי
כַּפִּיהָ נִטְעָה כָּרֶם: חָגְרָה בְּעוֹז מִתְנַנֶּה וְתֹאמִין
זְרֻעֹתֶיהָ: מִטְעָמָה כִּי־טוֹב סַחֲרָה לֹא־יִכְבֶּה בַלַּיְלָה
נָה: יָדֶיהָ שְׁלָחָה בְּכִישׁוֹר וְכַפִּיהָ תִּמְכּוּ פֶלֶךְ:

כִּפֹּה פָּרְשָׁה לַעֲנִי וְיָדֶיהָ שְׁלָחָה לְאַבְיוֹן:
 לֹא-תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֹג כִּי כָל-בֵּיתָהּ לָבֶשׂ
 שָׁנִים: מִרְבָּדִים עָשְׂתָה-לָּהּ שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוּשָׁה:
 נֹדַע בְּשַׁעְרִים בַּעֲלָהּ בְּשִׁבְתּוֹ עִם-זְקֵנֵי-אֶרֶץ:
 סָדִין עָשְׂתָה וְתַמְכֹּר וְחֲגֹר נָתַנָּה לְפָנַעֲנֵי:
 עֲזוּזֵי-וְהָדָר לְבוּשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן: פִּיָּה פִתְחָה
 בַּחֲכָמָה וְתוֹרַת חָסֵד עַל-לְשׁוֹנָה: צֹפִיָּה הִלִּיכֹת
 בֵּיתָהּ וְלֶחֶם עֲצָלוֹת לֹא תֹאכַל: קָמוּ בְנֵיהָ וַיֹּאשְׁרוּהָ
 בַּעֲלָהּ וַיְהַלְלָהּ: רַבּוֹת בָּנוֹת עָשׂוּ חֵיִל וְאֵת עֲלִית
 עַל-בִּלְנָה: יִשְׁקַר הַחַן וְהַבֵּל הִלְפִי אִשָּׁה יִרְאֵת-יְהוָה:
 יֵאֱהוּדוּנְהִי הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנְוֹלָה מִפְּרֵי יָדֶיהָ וַיְהַלְלוּהָ
 בְּשַׁעְרִים מַעֲשֵׂיהָ:

יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צְבָאוֹת עִמָּנוּ. מִשָּׁנֵב-לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב
 סִלָּה: יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צְבָאוֹת. אֲשֶׁרֵי אָדָם בִּטַח בְּךָ:
 יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה. הַמְלִךְ יַעֲנֵנוּ בַיּוֹם-קָרְאָנוּ:
 וְעֲרָבָה לַיהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מִנַּחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם. בַּיּוֹם
 עוֹלָם וּכְשָׁנִים קִדְמֹנִיּוֹת:

אָנָא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
 קִבַּל רִנַּת. עֲמֹךְ שֶׁגִּבַּנּוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ף)
 נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדֶךָ. כְּבֹבַת שְׁמֶרֶם: (נג"ד יב"ש)
 בְּרַכְּם טְהַרֶם. רַחֲמֵי צְדָקָתֶךָ. תְּמִיד גְּמִלֶם: (במ"ר צת"ג)
 חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבֶךָ. גַּהֵל עֲדָתֶךָ: (חק"ב טנ"ע)
 יַחֲדֵי גֵּאָה. לְעֲמֹךְ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קֶדְשֶׁתֶךָ: (יג"ל פז"ק)
 שְׁוַעַתְנוּ קִבַּל. וּשְׁמַע צַעֲקוֹתֵנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)
 ויאמר בלחש: בְּרוּךְ, שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ, לְעוֹלָם וָעֶד:

ואח"כ יתפלל בכוונת הלב גדולה נוסח יהי רצון זה
 ויכוין השמות בסוגריים במחשבתו בלבד:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדָּוְנָהּ יֵאָדָּוְנָהּ יֵאָדָּוְנָהּ וְאֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ, שְׂבֻזוֹת קְרִיאַת פְּטוּם הַקְּטָרֶת,
 וּבְזוֹת פְּסוּקֵינוּ וְתִיבוֹתֵינוּ וְאוֹתֵינוּ וְטַעֲמֵינוּ
 וְנִקְדוּתֵינוּ וְשִׁמּוֹת הַיּוֹצֵאִים מִמֶּנּוּ מִרְאֵי תִבוֹת
 וְסוּפֵי תִבוֹת וְחִלּוּפֵי תִבוֹת, שֶׁיִּכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת
 כַּעֲסֶךָ מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אֲחֵינוּ, וְתִתְנַהֵג
 עִמָּנוּ יְהוָה יֵאָדָּוְנָהּ יֵאָדָּוְנָהּ יֵאָדָּוְנָהּ וְאֱלֹהֵינוּ בְּמִדַּת הַחֶסֶד
 וּבְמִדַּת הַרַחֲמִים, וְתַכְּנִס לָנוּ לְפָנִים מְשׁוֹרֶת

הדין, ובטובך הגדול ישוב חרון אפך מעלינו
 ומעל כל עמך ישראל, וראה בעיני חמלתך צרת
 גופינו מכים ומענים, ושלח רפואה שלמה לחולי

עמך ישראל, ובכח שם (נגפ)

אמור למלאך המשחית לבל יבא אל בתינו
 לנגוף עוד, ואשר כבר היו מאורי אור ארבעה

מלויים (דעס"מב)

שהם מספר (נג"ף) עם ארבעה בללותיהם,
 ובסגלת למודנו בפטום הקטרת יהיו למאורות
 (עס"מב) וישימו מר למתוק ובכח שם (נעורירון)
 ובכח אלו השמות (רו"טא יו"הך כל"ך)
 צמר"כד) צוה למלאכיד הקדושים הממונים על
 השמירה שישמרו וימלטו לנו ולכל ישראל
 אחינו מדבר וממנפה ומכל דבר רע, ושמור
 צאתנו ובואנו מעתה ועד עולם. ובכח שם (קרע
 שטן) וחלופו שהוא שם (דגז בנט) תקרע רע
 גזר דיננו, ובסגלת שם (מטטרון) וחלופו שהוא

שֵׁם (יִנְנֹנְפֹט) תִּכְרִית וְתִשְׁמִיד כָּל הַמִּשְׁחִיתִים
 וְכָל הַמְּקַטְרָגִים כְּאֲרִיָּה תִשָּׂאג לְעַמְתָּם שְׁלֵא
 יִגְעוּ בָּנוּ וּבְמַלְבוּשֵׁינוּ וְהָיוּ לְמְאֹרוֹת אַרְבַּע

אוֹתִיּוֹת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (יְהוָה)

וּבְכֵן יַעֲלוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ
 הַקָּלִי וְאֵל מָקוֹם קָדוֹשׁ יִהְלְכוּ וְנִשְׁאַרִים הַקָּלִי
 בְּגָרִים מֵתִים, וּבְחֶסֶדְךָ תַּעֲמִית אוֹיְבֵי וְהֵאֲבֹדָת
 כָּל צוּרֵי נַפְשֵׁי כִי אֲנִי עֲבָדְךָ: וְתִקְּוִים בָּנוּ מִקְּרֵא
 שְׁפָתוֹב: וְנָתַתִּי שְׁלוֹם (יסוד) בְּאֶרֶץ (מַלְכוּת)
 וְשִׁכְבַּתְּם וְאִין מִחְרִיד (מֵהַחִיצוֹנִים), וְהִשְׁפַּתִּי חִזָּה
 רָעָה (לִילִית) מִן-הָאֶרֶץ, וְחָרַב (שֶׁל ס"ט) לֹא-תַעֲבֹר
 בְּאֶרְצְכֶם:

יְהִיו לְרֵצוֹן אֲמָרֵי-כִי וְהִגִּיוֹן לְכִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה
 יֵאָהֲדוּנְהִי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי:

סדר מעשה הקרבנות

יאמר סדר הקורבנות וכידוע גודל מעלתם שכל העוסק בהם כאילו הקריב אותם דנאמר "ונשלמה פרים שפתינו". ומוחלין לו על כל עוונותיו ומובא בספר הזוהר הקדוש – שאף המלאכים הממונים להזכיר עוונותיו מתהפכים לטובה ומלמדים עליו רק זכות!!!
וכתב החיד"א שיכול לקראם גם בשבת רק לא יאמר הודוי, והיה רצון.

בתחילה יאמר נוסח וידוי זה:

אֲנִי יְהוָה יֵאָדְוֵנִי יֵאָדְוֵנִי וְאֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
זֹטְאֵנוּ עֲוִינוּ פָשַׁעְנוּ וּמַרְדְּנוּ לְפָנֶיךָ בְּכָל
דְּבַר הָאָסוּר וּבְהִרְהוּר הַלֵּב וּבְבִטּוֹל מִצְוֹת
עֲשֵׂה שְׂאֵנָזְנוּ זֵיבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה, וְעַל כִּמָּה
נְסִים וּנְפִלְאוֹת שְׁעִשִׂיתָ עִמָּנוּ שְׂאֵנָזְנוּ זֵיבִים
עֲלֵיהֶם תּוֹדָה, וְגַם עָבְרָנוּ עַל שְׁנֵגוֹת שְׂזֵדוֹנָן
כִּרְת שְׂאֵנָזְנוּ זֵיבִים עֲלֵיהֶם זֹטְאֵת וְעַל
שְׁבוּעַת בְּטוּי וְעַל שְׁבוּעַת הָעֵדוּת לְשִׁקֵּר
שְׂאֵנָזְנוּ זֵיבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה וַיּוֹרֵד וְעַל סִפְק
כִּרְת שְׂאֵנָזְנוּ זֵיבִים עֲלֵיהֶם אֲשֶׁם תְּלוּי, וְעַל

עֶשְׂק וְגִזְל וְגַנְבַת מְמוֹן וְכַבּוּשׁ שְׂכַר שְׂכִיר
 וְהַכֹּזֵשֶׁת אַבְדָּה בְּשִׁבּוּעַת שְׂקָר שְׁאֲנֹזְנוּ
 זֵיבִים עֲלֵיהֶם אֲשֶׁם וְדָאִי וְכֹל מַעֲשִׂים רָעִים
 עֲשִׂינוּ, בּוֹשְׁנוּ וְגַם נִכְלַמְנוּ וְהָרִי אֲנֹזְנוּ
 מִתְזַרְטִים וְנֹזְמְנוּ עֲלֵיהֶם.

פרשת עולה

ויקרא א', א' - י"ג

וַיִּקְרָא אֱלֹהֵי-מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה לֵאמֹר יֵאָהֲדוּנְהִי אֵלָיו
 מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי-יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן
 לַיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי מִן-הַבְּהֵמָה מִן-הַבֶּקָר וּמִן-
 הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת-קָרְבַּנְכֶם: אִם-עֹלָה קָרְבָנוּ
 מִן-הַבֶּקָר זָכָר תָּמִים יִקְרִיבֶנּוּ אֶל-פֶּתַח אֹהֶל
 מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לְרֹצְנוֹ לִפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי:
 וְסָמָךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר

עָלָיו: וּשְׁזַט אֶת־בֶּן הַבָּקָר לִפְנֵי יְהוָה
 יֵאָהֲדוּנְהוּ וְהִקְרִיבוּ בְנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם
 וְזָרְקוּ אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר־פִּתְחוֹ
 אֹהֶל מוֹעֵד: וְהִפְשִׁיט אֶת־הָעֹלָה וְנִתְּזוּ אֹתָהּ
 לְנִתְזוּיָהּ: וְנִתְּנוּ בְנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל־
 הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עֵצִים עַל־הָאֵשׁ: וְעָרְכוּ בְנֵי
 אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַנִּתְזוּיִם אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־
 הַפָּדָר עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־
 הַמִּזְבֵּחַ: וְקָרְבוּ וְכָרְעוּ יָרֵוּץ בַּמַּיִם וְהִקְטִיר
 הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַ עֲלֶיהָ אֲשֶׁר רִיזוּ־
 נִיזוּזוּ לִיהוָה יֵאָהֲדוּנְהוּ:

וְאִם־מִן־הַצֹּאן קָרְבָנוּ מִן־הַכֹּשְׂבִיִם אוֹ מִן־
 הָעִזִּים לְעֹלָה זָכַר תָּמִים יִקְרִיבוּ: וּשְׁזַט אֹתוֹ
 עַל יָרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהוּ
 וְזָרְקוּ בְנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ

סָבִיב: וְנִתְּזוּ אֹתוֹ לְנִתְּזָיו וְאֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־
 פָּדָרוֹ וְעֶרְךָ הַפֶּהֶן אֲתֶם עַל־הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל־
 הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וְהִקְרַב וְהִכְרַעַם
 יִרְזֹץ בַּמַּיִם וְהִקְרִיב הַפֶּהֶן אֶת־הַכֹּל וְהִקְטִיר
 הַמִּזְבֵּחַ עָלֶיהָ הוּא אֲשֶׁר רִיזוּ נִיזְזוּ לִיהוָה

יאהרונהי:

רבון העולמים, יהי רצון מלפניך שיהיה זה
 זשוב ומקבל לפניך כאלו הקרבתי עולה
 בזמנה.

ויקרא ב', א' - י"ג פרשת מנחה

וְנִפֶּשׁ כִּי־תִקְרִיב קֶרְבַּן מִנְחָה לִיהוָה יאהרונהי
 סֹלֶת יִהְיֶה קֶרְבָּנוֹ וַיִּצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְנָתַן עָלֶיהָ
 לִבְנָה: וְהִבִּיֵּאתָ אֶל־בְּנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֲנִים וְקִמְצָה
 מִשֶּׁם מְלֵא קִמְצוֹ מִסֹּלֶתָהּ וּמִשְׁמֶנָּה עַל כָּל־

לְבַנְתָּהּ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־אִזְכָּרְתָּהּ הַמִּזְבֵּיחַ
 אֲשֶׁה רִיזוּ נִיזוּזוּ לִיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי וְהַנּוֹתֶרֶת
 מִן־הַמִּנְזָחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים מֵאֲשֵׁי
 יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי:

וְכִי תִקְרַב קָרְבַּן מִנְזָחָה מֵאַפֵּה תִנּוּר סֶלֶת זֹלֹת
 מִצֵּת בְּלוּלֹת בְּשֶׁמֶן וְרִקִיקֵי מִצֹּת מְשֻׁזִּים
 בְּשֶׁמֶן:

וְאִם־מִנְזָחָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ קָרְבַּנְךָ סֶלֶת בְּלוּלָה
 בְּשֶׁמֶן מִצָּה תִהְיֶה: פְּתוּת אֶתָּה פְתִים וַיִּצְקֶת
 עָלֶיהָ שֶׁמֶן מִנְזָחָה הוּא:

וְאִם־מִנְזָחָה מִרֹזֶשֶׁת קָרְבַּנְךָ סֶלֶת בְּשֶׁמֶן
 תַּעֲשֶׂה: וְהִבֵּאת אֶת־הַמִּנְזָחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
 מֵאֵלָה לִיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי וְהִקְרִיבָה אֶל־הַכֹּהֵן
 וְהִגִּישָׁה אֶל־הַמִּזְבֵּיחַ: וְהַרִים הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְזָחָה
 אֶת־אִזְכָּרְתָּהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּיחַ אֲשֶׁה רִיזוּ

נִיזְזוּ לַיהוָה יֵאֱהוּנְהִי: וְהַנּוֹתֶרֶת מִן־הַמִּנְחָה
 לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קִדְשִׁים מֵאֲשֵׁי יְהוָה
 יֵאֱהוּנְהִי: כָּל־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה
 יֵאֱהוּנְהִי לֹא תַעֲשֶׂה זֶמֶץ כִּי כָל־שָׂאֵר וְכָל־
 הַבֶּשֶׂ לֹא־תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לַיהוָה
 יֵאֱהוּנְהִי: קָרְבַּן רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אִתְּם לַיהוָה
 יֵאֱהוּנְהִי וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא־יַעֲלוּ לְרִיזוּ נִיזְזוּ:
 וְכָל־קָרְבַּן מִנְזוֹתֶיךָ בַּמִּלּוֹז תִּמְלֹזוּ וְלֹא תִשְׁבִּית
 מִלּוֹז בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְזוֹתֶיךָ עַל כָּל־קָרְבָּנֶךָ
 תִּקְרִיב מִלּוֹז:

ויקרא ו', ז'-י"א

וְזֹאת תּוֹרַת הַמִּנְחָה הַקֶּרֶב אֹתָהּ בְּנֵי־אַהֲרֹן
 לִפְנֵי יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֶל־פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וְהַרִים
 מִמֶּנּוּ בְּקִמְצוֹ מִסֹּלֶת הַמִּנְחָה וּמִשִּׁמְנָה וְאֵת
 כָּל־הַלֶּבֶנָה אֲשֶׁר עַל־הַמִּנְחָה וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ
 רִיזוּ נִיזְזוּ אֲזַכְּרֶתָהּ לַיהוָה יֵאֱהוּנְהִי: וְהַנּוֹתֶרֶת

מִמֶּנָּה יֹאכְלוּ אֶהָרֶן וּבָנָיו מִצֹּת תֹּאכַל בְּמָקוֹם
 קֹדֶשׁ בְּזֹזֵר אֶהֱל־מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ: לֹא תֹאפֶה
 זֹמֵץ זֹלָקִים נָתַתִּי אֹתָהּ מֵאֲשֵׁי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים
 הוּא כְּזֹטָאֵת וְכֹאשִׁים: כָּל־זָכָר בְּבָנֵי אֶהָרֶן
 יֹאכְלֶנָּה זֹק־עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם מֵאֲשֵׁי יְהוָה
 יֵאֱהוּדֹנָהי כָּל אֲשֶׁר־יִנַּע בָּהֶם יִקְדָּשׁ:

רבון העולמים, יהי רצון מלפניך שיהא זה
 זשוב ומקבל לפניך כאלו הקרבתי מנזה
 בזמנה.

פרשת שלמים

ויקרא ג', א' - י"ז

וְאִם־זָבַח שְׁלָמִים קָרְבָּנוֹ אִם מִן־הַבָּקָר הוּא
 מִקְרִיב אִם־זָכָר אִם־נִקְבָּה תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ
 לִפְנֵי יְהוָה יֵאֱהוּדֹנָהי: וְסָמָךְ יָדוֹ עַל־רֹאשׁ
 קָרְבָּנוֹ וּשְׂזֻזָּטוֹ פָּתַח אֶהֱל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בָּנָיו
 אֶהָרֶן הַפְּהָנִים אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

והקריב מזבוח השלמים אשה ליהוה אלהי יאהדונהי
את-הזולב המכסה את-הקרב ואת כל-הזולב
אשר על-הקרב: ואת שתי הפלית ואת-
הזולב אשר עלהן אשר על-הפסלים ואת-
היתרת על-הפכד על-הפליות יסירנה:
והקטירו אתו בני-אהרן המזבוח על-העלה
אשר על-העצים אשר על-האש אשה ריז
ניזוז ליהוה אלהי יאהדונהי:

ואם-מן-הצאן קרבנו לזבוח שלמים ליהוה אלהי
יאהדונהי זכר או נקבה תמים יקריבנו: אם-
כשב הוא-מקריב את-קרבנו והקריב אתו
לפני יהוה אלהי יאהדונהי: וסמך את-ידו על-ראש
קרבנו ושזט אתו לפני אהל מועד וזרקו בני
אהרן את-דמו על-המזבוח סביב: והקריב
מזבוח השלמים אשה ליהוה זולבו האליה

תְּמִימָה לְעֻמַּת הָעֶצֶה יְסִירָנָה וְאֶת־הַזֹּלֶב
הַמְּכֻסָּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֶת כָּל־הַזֹּלֶב אֲשֶׁר עַל־
הַקָּרֵב: וְאֶת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֶת־הַזֹּלֶב אֲשֶׁר
עֲלֵהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרְתָּ עַל־
הַכֶּבֶד עַל־הַכְּלִיֹּת יְסִירָנָה: וְהַקְטִירוּ הַכֹּהֵן
הַמְּזִבְּחָה לַזֶּהֱ אִשָּׁה לַיהוָה יֵאָהֲרֹנָה:

וְאִם־עַז קָרְבָּנוֹ וְהַקְרִיבוֹ לִפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה:
וְסָמַךְ אֶת־יָדוֹ עַל־רֹאשׁוֹ וְשִׁחַט אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל
מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי אֹהֶל אֶת־דָּמֹו עַל־הַמְּזִבְּחָה
סָבִיב: וְהַקְרִיב מִמֶּנּוּ קָרְבָּנוֹ אִשָּׁה לַיהוָה
יֵאָהֲרֹנָה אֶת־הַזֹּלֶב הַמְּכֻסָּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֶת
כָּל־הַזֹּלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: וְאֶת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת
וְאֶת־הַזֹּלֶב אֲשֶׁר עֲלֵהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים
וְאֶת־הִיתָרְתָּ עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַכְּלִיֹּת יְסִירָנָה:
וְהַקְטִירוּם הַכֹּהֵן הַמְּזִבְּחָה לַזֶּהֱ אִשָּׁה לַרִיחַ

נִיזְזוּ כָּל-זֹלֵב לַיהוָה יֵאָדוּנְהוּ: זֹקֵת עוֹלָם
 לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֵיכֶם כָּל-זֹלֵב וְכָל-דָּם
 לֹא תֹאכְלוּ:

ויקרא ז', י"א - ט"ו פרשת שלמי תודה
 וְזֹאת תֹרֵת זְבֹחַ הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר יִקְרִיב
 לַיהוָה יֵאָדוּנְהוּ: אִם עַל-תּוֹדָה יִקְרִיבֶנּוּ
 וְהִקְרִיב | עַל-זְבֹחַ הַתּוֹדָה זֹלֹת מִצּוֹת בְּלוֹלֹת
 בְּשֶׁמֶן וְרִקִּיקֵי מִצּוֹת מְשֻׁזִּים בְּשֶׁמֶן וְסֹלֶת
 מִרְפֶּכֶת זֹלֹת בְּלוֹלֹת בְּשֶׁמֶן: עַל-זֹלֹת לֶזֶם
 זֵמֶץ יִקְרִיב קֶרֶבֶנוּ עַל-זְבֹחַ תּוֹדַת שְׁלָמִיו:
 וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶזְזֹד מִכָּל-קֶרֶבֶן תְּרוּמָה
 לַיהוָה יֵאָדוּנְהוּ לִכְהֹן הַזֶּרֶק אֶת-דָּם הַשְּׁלָמִים
 לוֹ יִהְיֶה: וּבִשָּׂר זְבֹחַ תּוֹדַת שְׁלָמִיו בַּיּוֹם קֶרֶבֶנוּ
 יֹאכְל לֹא-יִנְיֹז מִמֶּנּוּ עַד-בֶּקֶר:

פרשת שלמי נדבה

ויקרא ז', ט"ז - י"ח

וְאִם־נָדַר אִו נִדְבָה זָבַח קָרְבָּנוּ בַּיּוֹם הַקָּרִיבוֹ
 אֶת־זָבָחוֹ יֹאכֵל וּמִמְזוֹרֹת וְהַנּוֹתֵר מִמֶּנּוּ יֹאכֵל:
 וְהַנּוֹתֵר מִבֶּשֶׂר הַזָּבַח בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בָּאֵשׁ
 יִשְׂרָף: וְאִם הָאָכַל יֹאכֵל מִבֶּשֶׂר־זָבַח שְׁלָמָיו
 בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא יִרְצֶה הַמִּקְרִיב אֹתוֹ לֹא
 יֵזָשֵׁב לוֹ פָּנּוּל יִהְיֶה וְהַנֶּפֶשׁ הָאֹכֶלֶת מִמֶּנּוּ עוֹנֶה
 תִּשָּׂא: וַיְדַבֵּר יְהוָה^{לֵיד} יְהוָה^{כִּי־הָ - לֵיד} יֵאֱהוּנָהי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הַמִּקְרִיב אֶת־זָבַח
 שְׁלָמָיו לַיהוָה^{לֵיד} יֵאֱהוּנָהי יָבִיא אֶת־קָרְבָּנוֹ
 לִיהוָה מִזָּבַח שְׁלָמָיו: יָדָיו תְּבִיאֶנָה אֶת אֲשֵׁי
 יְהוָה^{לֵיד} יֵאֱהוּנָהי אֶת־הַזֹּלֶב עַל־הַזֹּזֶה יָבִיאֵנוּ
 אֶת הַזֹּזֶה לְהַנִּיף אֹתוֹ תְּנוּפֶה לִפְנֵי יְהוָה^{לֵיד}
 יֵאֱהוּנָהי: וְהַקָּטִיר הַפֶּהֶן אֶת־הַזֹּלֶב הַמִּזְבֹּחַ
 וְהָיָה הַזֹּזֶה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו: וְאֵת שׂוֹק הַיָּמִין

תִּתְּנֵנוּ תְּרוּמָה לַכֹּהֵן מִזְבֹּחֵי שְׁלָמֵיכֶם: הַמִּקְרִיב
 אֶת־דָּם הַשְּׁלָמִים וְאֶת־הַזֹּלֶב מִבְּנֵי אַהֲרֹן לֹו
 תִּהְיֶה שׂוֹק הַיָּמִין לְמִנָּה: כִּי אֶת־זֹזָה הַתְּנוּפָה
 וְאֶת שׂוֹק הַתְּרוּמָה לְקֹזְתִּי מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 מִזְבֹּחֵי שְׁלָמֵיהֶם וְאֶתֶּן אֹתָם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן
 וּלְבָנָיו לְזֶק־עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שִׁיְהֵא זֶה
 זָשׁוּב וּמִקְבָּל לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּי שְׁלָמִים
 וְתוֹדָה בְּזִמְנָה.

פִּרְשֵׁת נִסְכִּים

במדבר ט"ו, א' - י"ג
 וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל־
 אֶרֶץ מוֹשְׁבֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם
 אֲשֶׁה לִיהוָה עֲלֶיהָ אוֹ־זָבַח לְפֶלֶא־נֶדֶר אוֹ

בַּנֶּדֶבָה אֹו בַּמַּעֲדִיכִם לַעֲשׂוֹת רִיזוּ נִיזוּזוּ
לִיהוָה יֵאֱהוּנְהִי מִן־הַבָּקָר אֹו מִן־הַצֹּאֵן:
וְהַקָּרִיב הַמִּקְרִיב קָרְבָּנוּ לִיהוָה יֵאֱהוּנְהִי
מִנְזֹוה סֶלֶת עֶשְׂרוֹן בָּלוּל בְּרַבְעִית הֵהִין שָׁמֶן:
וַיִּין לַנֶּסֶף רְבִיעִית הֵהִין תַּעֲשֶׂה עַל־הָעֹלָה אֹו
לִזְבֹּז לַכֶּבֶשׂ הָאֶזֶד: אֹו לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְזֹוה
סֶלֶת שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים בָּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלִשִׁית הֵהִין:
וַיִּין לַנֶּסֶף שְׁלִשִׁית הֵהִין תַּקְרִיב רִיזוּ־נִיזוּזוּ
לִיהוָה יֵאֱהוּנְהִי: וְכִי־תַעֲשֶׂה בֶן־בָּקָר עֹלָה
אֹו־זְבֹז לְפִל־אֶזֶד אֹו־שְׁלָמִים לִיהוָה
יֵאֱהוּנְהִי: וְהַקָּרִיב עַל־בֶּן־הַבָּקָר מִנְזֹוה סֶלֶת
שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים בָּלוּל בְּשֶׁמֶן זֹזִי הֵהִין: וַיִּין
תַּקְרִיב לַנֶּסֶף זֹזִי הֵהִין אֲשֶׁה רִיזוּ־נִיזוּזוּ
לִיהוָה יֵאֱהוּנְהִי: כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְשׁוֹר הָאֶזֶד אֹו
לְאֵיל הָאֶזֶד אֹו־לֶשֶׁה בַּכֶּבֶשִׁים אֹו בַּעֲזִים:

כַּמִּסְפָּר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כֶּכָּה תַעֲשׂוּ לְאֹזֶר
 כַּמִּסְפָּרִים: כָּל-הָאֹזְרוֹ יַעֲשֶׂה-כֶּכָּה אֶת-אֵלֶּה
 לְהַקְרִיב אִשָּׁה רִיזוֹ-נִיזוֹ לַיהוָה יֵאָדָּר יֵאָדָּר יֵאָדָּר
 רַבּוֹן הָעוֹלָמִים, יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שִׁיְהֶא זֶה
 זָשׁוּב וּמִקָּבֵל לְפָנֶיךָ כְּאֵלֹ הַקָּרְבָּתִי לְכֹל קָרְבָּן
 מִנְזוֹתוֹ וְנִסְכּוֹ.

פֶּרֶשֶׁת הַטֹּאת

וּיקרא ד', כ"ז - ל"ה
 וְאִם-נֶפֶשׁ אִזְוֹת תִּזְוֹטָא בְּשִׁגְגָה מֵעַם הָאָרֶץ
 בְּעִשְׂתָּהּ אִזְוֹת מִמִּצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא-תַעֲשִׂינָהּ
 וְאִשָּׁם: אֹו הוֹדַע אֵלָיו זֹטָאתוֹ אֲשֶׁר זֹטָא
 וְהִבִּיא קָרְבָּנוֹ שְׁעִירַת עִזִּים תְּמִימָה נְקִבָּה
 עַל-זֹטָאתוֹ אֲשֶׁר זֹטָא: וְסִמָּן אֶת-יָדוֹ עַל
 רֹאשׁ הַזֹּטָאת וְשִׁזַּט אֶת-הַזֹּטָאת בְּמָקוֹם
 הָעֹלָה: וְלָקוּז הַכֹּהֵן מִדְּמָהּ בְּאַצְבָּעוֹ וְנָתַן

עַל-קַרְנֹת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת-כָּל-דָּמָה יִשְׁפֹּךְ
 אֶל-יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ: וְאֶת-כָּל-זֹלָבָה יִסִּיר
 כַּאֲשֶׁר יוֹסֵר זֹלָב מֵעַל-זֶבַח הַשְּׁלָמִים
 וְהַקָּטִיר הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחַה לְרִיזוֹ נִיזְזוֹ לַיהוָה
 יֵאָהֳדוּנְהִי וְכִפָּר עָלָיו הַכֹּהֵן וְנִסְלַח לוֹ: וְאִם-כֶּבֶשׂ
 יָבִיא קָרְבָּנוֹ לְזֹטָאֵת נִקְבָּה תְּמִימָה יָבִיאָנָה:
 וְסָמַךְ אֶת-יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַזֹּטָאֵת וְשִׁזַּט אֹתָהּ
 לְזֹטָאֵת בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁזַט אֶת-הָעֹלָה:
 וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הַזֹּטָאֵת בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן
 עַל-קַרְנֹת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת-כָּל-דָּמָה יִשְׁפֹּךְ
 אֶל-יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ: וְאֶת-כָּל-זֹלָבָה יִסִּיר
 כַּאֲשֶׁר יוֹסֵר זֹלָב-הַכֶּשֶׁב מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים
 וְהַקָּטִיר הַכֹּהֵן אֹתָם הַמִּזְבֵּחַה עַל אֲשֵׁי יְהוָה
 יֵאָהֳדוּנְהִי וְכִפָּר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל-זֹטָאֵתוֹ
 אֲשֶׁר-זֹטָא וְנִסְלַח לוֹ:

ויקרא ו', י"ז - כ"ב

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר
 אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת
 הַזֹּטָאֹת בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁזוֹט הָעֹלָה תִשְׁזוֹט
 הַזֹּטָאֹת לִפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי קֹדֶשׁ קִדְשִׁים
 הוּא: הִכְהֵן הַמִּזְבֵּחַ אֶתְּהָ יֵאָכְלָנָה בַּמָּקוֹם
 קֹדֶשׁ תֹּאכַל בַּזָּזַר אֶהֱל מוֹעֵד: כָּל אֲשֶׁר-יִגַע
 בַּבְּשָׂרָה יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִזֶּה מִדָּמָה עַל-הַפָּגַד
 אֲשֶׁר יִזֶּה עָלֶיהָ תִּכָּבֵס בַּמָּקוֹם קֹדֶשׁ:
 וְכָל־זֶרֶשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל-בּוֹ יִשְׁבֵּר וְאִם-
 בְּכָלִי נִזְשַׁת בְּשָׁלָה וּמִרְק וּשְׁטָף בַּמַּיִם:
 כָּל-זָכָר בַּפְּהֵנָיִם יֵאָכַל אֶתְּהָ קֹדֶשׁ קִדְשִׁים
 הוּא:

פרשת עולה ויורד

ויקרא ה', א' - י"ג

וַנִּפֶשׁ כִּי-תִזְטָא וְשָׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים וְהוּא עֹד אֹו

רָאָה אֹו יָדַע אִם—לֹוא יָגִיד וְנִשָּׂא עֹונוֹ: אֹו נָפֶשׁ
 אֲשֶׁר תִּנְעַם בְּכֹל—דְּבַר טָמֵא אֹו בְּנִבְלַת זִזְיָה
 טָמֵאָה אֹו בְּנִבְלַת בְּהֵמָה טָמֵאָה אֹו בְּנִבְלַת
 שָׂרֵץ טָמֵא וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא טָמֵא וְאִשָּׁם: אֹו
 כִּי יִנְעַם בְּטִמְאַת אָדָם לְכֹל טִמְאַתוֹ אֲשֶׁר יִטְמֵא
 בָּהּ וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאִשָּׁם: אֹו נָפֶשׁ כִּי
 תִשָּׁבַע לְבִטָּא בְּשִׁפְתָיִם לְהִרְעֹו אֹו לְהִיטִיב
 לְכֹל אֲשֶׁר יִבְטָא הָאָדָם בְּשִׁבְעָה וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ
 וְהוּא—יָדַע וְאִשָּׁם לְאַזְזַת מֵאֱלֹהִים: וְהִיָּה
 כִּי—יִאִשָּׁם לְאַזְזַת מֵאֱלֹהִים וְהִתְוַדָּה אֲשֶׁר זָטָא
 עָלֶיהָ: וְהִבִּיא אֶת—אִשְׁמוֹ לִיהוָה עַל זָטָאתוֹ
 אֲשֶׁר זָטָא נִקְבָּה מִן—הַצָּאן כִּשְׁבָה אֹו—שְׁעִירַת
 עֲזִים לְזָטָאת וְכִפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן מִזָּטָאתוֹ:
 וְאִם—לֹא תִגִּיעַ יָדוֹ דֵּי שָׁה וְהִבִּיא אֶת—אִשְׁמוֹ
 אֲשֶׁר זָטָא שְׁתֵּי תָרִים אֹו—שְׁנַיִ בְּנֵי־יוֹנָה

לַיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֲזוּד לְזֹטָאת וְאֲזוּד לְעֹלָה׃
 וַהֲבִיֵּא אֶתֶם אֶל־הַכֹּהֵן וְהַקָּרִיב אֶת־אֲשֶׁר
 לְזֹטָאת רִאשׁוֹנָה וּמֶלֶךְ אֶת־רִאשׁוֹ מִמּוֹל עֶרְפוֹ
 וְלֹא יִבְדִּיל׃ וְהָזָה מִדָּם הַזֹּטָאת עַל־קִיר
 הַמִּזְבֵּחַ וְהַנֶּשֶׂאֶר בְּדָם יִמָּצָה אֶל־יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ
 זֹטָאת הוּא׃ וְאֶת־הַשְּׁנִי יַעֲשֶׂה עֲלֶיהָ כַּמִּשְׁפָּט
 וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן מִזֹּטָאתוֹ אֲשֶׁר־זֹטָא וְנִסְלַח לוֹ׃
 וְאִם־לֹא תִשָּׂיג יָדוֹ לְשֵׁתֵי תָרִים אוֹ לְשֵׁנֵי בְנֵי־
 יוֹנָה וַהֲבִיֵּא אֶת־קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר זֹטָא עֲשִׂירֵת
 הָאֶפֶה סֶלֶת לְזֹטָאת לֹא־יִשִּׂים עָלֶיהָ שֶׁמֶן
 וְלֹא־יִתֵּן עָלֶיהָ לְבָנָה כִּי זֹטָאת הוּא׃ וַהֲבִיֵּאֶהָ
 אֶל־הַכֹּהֵן וְקִמֵּץ הַכֹּהֵן מִמֶּנָּה מְלֹא קִמְצוֹ אֶת־
 אֲזִכְרֹתָהּ וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עַל אֲשֵׁי יְהוָה
 יֵאָהֲדוּנְהִי זֹטָאת הוּא׃ וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל־
 זֹטָאתוֹ אֲשֶׁר־זֹטָא מֵאֲזוֹת מֵאֵלָה וְנִסְלַח לוֹ
 וְהִיתָה לְכֹהֵן כַּמִּנְזָח׃

פרשת אשם תלוי

ויקרא ה', י"ז - י"ט
 ואם-נפש כי תזוטא ועשתה אזות מכל-מצות
 יהוה לא תעשינה ולא-ידע
 ואשם ונשא עונו: והביא איל תמים מן-הצאן
 בערקה לאשם אל-הכהן וכפר עליו הכהן על
 שגגתו אשר-שגג והוא לא-ידע ונסלח לו:
 אשם הוא אשם אשם ליהוה יאהדונה:

פרשת אשם ודאי

ויקרא ה', כ' - כ"ו
 וידבר יהוה לאמר: נפש
 כי תזוטא ומעלה מעל ביהוה יאהדונה וכזוש
 בעמיתו בפקדון או-בתשומת יד או בגזל או
 עשק את-עמיתו: או-מצא אבדה וכזוש בה
 ונשבע על-שקר על-אזות מכל אשר-יעשה
 האדם לזוטא בהנה: והיה כייזוטא ואשם

וְהָשִׁיב אֶת־הַזֹּלָה אֲשֶׁר זָזָל אֹו אֶת־הָעֶשֶׂק
 אֲשֶׁר עָשָׂק אֹו אֶת־הַפְּקֹדוֹן אֲשֶׁר הִפְקֹד אֹתוֹ
 אֹו אֶת־הָאֲבֹדָה אֲשֶׁר מָצָא: אֹו מְכַל אֲשֶׁר־
 יִשְׁבַּע עָלָיו לִשְׁקֹר וְשָׁלַם אֹתוֹ בְּרֹאשׁוֹ
 וְזָמַשְׁתִּיו יִסַּף עָלָיו לְאֲשֶׁר הוּא לוֹ יִתְנַנוּ בְּיוֹם
 אֲשַׁמְתּוֹ: וְאֶת־אֲשָׁמוֹ יָבִיא לַיהוָה יֵאֱהָרֹנְהִי
 אֵיל תָּמִים מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְכָּךְ לְאֲשֶׁם אֶל־הַכֹּהֵן:
 וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה יֵאֱהָרֹנְהִי וְנִסְלַח לוֹ
 עַל־אֲזוֹת מְכַל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לְאֲשָׁמָה בָּהֶּ: וְזֹאת
 תּוֹרַת הָאֲשָׁם קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא: בְּמָקוֹם אֲשֶׁר
 יִשְׁזַטּוּ אֶת־הָעֵלָה יִשְׁזַטּוּ אֶת־הָאֲשָׁם וְאֶת־
 דָּמּוֹ יִזְרַק עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְאֶת־כָּל־זֹלָבוֹ
 יִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶת הָאֵלִיָּה וְאֶת־הַזֹּלָב הַמְּכַסֶּה
 אֶת־הַקָּרֵב: וְאֶת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֶת־הַזֹּלָב
 אֲשֶׁר עָלִיָּהֶן אֲשֶׁר עַל־הַפְּסָלִים וְאֶת־הִיתְרַת

עַל-הַכֶּבֶד עַל-הַכְּלִיַּת יְסִירָנָה: וְהִקְטִיר אֹתָם
הִכְתֵּן הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁה לַיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֲשֶׁם
הוא: כָּל-זָכָר בַּפְּהַנִּים יֹאכְלֵנוּ בַּמָּקוֹם קָדוֹשׁ
יֹאכֵל קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא: כְּזֹטָאת כַּאֲשֶׁם
תּוֹרָה אֵזוֹת לָהֶם הִכְתֵּן אֲשֶׁר יִכְפֹּר-בוֹ לוֹ יִהְיֶה:
וְהִכְתֵּן הַמִּקְרִיב אֶת-עֹלֹת אִישׁ עוֹר הָעֵלָה
אֲשֶׁר הִקְרִיב לִכְתֵּן לוֹ יִהְיֶה: וְכָל-מִנְחָה אֲשֶׁר
תֹּאפֶה בַתְּנוֹר וְכָל-נִעְשָׂה בַּמִּרְזֻזֹּשֶׁת וְעַל-
מִזְבֵּחַת לִכְתֵּן הַמִּקְרִיב אֶתָּה לוֹ תִהְיֶה: וְכָל-
מִנְחָה בְּלוּלָה-בְּשֶׁמֶן וְזָרְבָה לְכָל-בְּנֵי אֲהֲרֹן
תִּהְיֶה אִישׁ כְּאִזְוֹ:

וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנָיִךְ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיְהֵא שִׁיזוֹ שְׁפָתוֹתֵינוּ בְּתוֹרַת
מַעֲשֵׂה הַקְּרָבָנוֹת זָשׁוּב וּמִקְבָּל וּמְרַצָּה כְּאֵלוֹ

הַקֶּרְבָּנוֹ עוֹלָה וּשְׁלָמִים וְתוֹדָה וּמִנְחֹת
וּנְסֻכִים. וְאִם נִתְּזַיְבְנוּ זֹשֶׁאֵת אוֹ אֶשֶׁם וְדָאִי
אוֹ אֶשֶׁם תְּלוֹי אוֹ קֶרֶבֶן עוֹלָה וַיּוֹרֵד, תִּהְיֶה
זֹשׁוּבָה קְרִיאָתָנוּ כְּאֵלּוֹ הַקֶּרְבָּנוֹ הַקֶּרֶבֶן אוֹ
הַקֶּרְבָּנוֹת שֶׁנִּתְּזַיְבְנוּ, וְאִם לֹא, יִהְיֶה זֹשׁוּב
כְּאֵלּוֹ קְרִינּוֹ בְּתוֹרַתְךָ לְבַד. וּבְרַב רִזְמִיק
תִּמְזוֹל וְתִסְלֹז וְתִכְפֹּר אֶת כָּל זֹשֶׁאֵתֵינוּ
עֹנּוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וַיַּעֲמְדוּ לְפָנֶיךָ מְלִיצֵי יִשְׂרָאֵל
לְהַמְלִיץ בְּעַדְנוּ, וְתִרְצֵנוּ וְתִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת
קֶרְבָּנוֹת זֹבוֹתֵינוּ תִּמְיִדִין כְּסִדְרָן וּמוֹסְפִין
כְּהִלְכָתָן אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן:

וטוב לאמר גם יה"ר זה ויועיל מאד

יְהִי רְצוֹן שְׂיִהְיֶה מְרֻצָּה לְפָנֶיךָ כְּאֵלּוֹ הַקֶּרְבָּנוֹ כָּל
קֶרְבָּנוֹת כְּפָרְתָנוּ כְּפֶתוֹב בְּתוֹרַתְךָ כָּל

הַקִּרְבָּנוֹת כָּלֶם וְכַתִּיב זֹאת הַתּוֹרָה לְעֹלָה
לְמִנְחָה וְלִזְטָאת וְלֶאֱשָׁם:

אח"כ יקרא פ' עשרת הדברות לזכור מעמד הר סיני,
ושתרי"ג מצות כלולות בה

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
לְאָמֹר: אֲנֹכִי יְהוָה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְחִי אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים:
לֹא-יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲזֻזִים עַל-פָּנָי:
לֹא-תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל וְכָל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ מִתְּנוֹת וְאֲשֶׁר
בַּמַּיִם מִתְּנוֹת לָאָרֶץ: לֹא-תִשְׁתַּזְוֶה לָהֶם
וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְחִי אֱלֹהֶיךָ
אֵל קָנָא פֶקֶד עֵז אָבֶת עַל-בָּנָיִם עַל-
שְׁלֵשִׁים וְעַל-רִבְעִים לְשָׁנָאִי: וַעֲשֵׂה זֶסֶד
לְאֵלִפִּים לְאֱהָבִי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתַי: לֹא תִשָּׂא
אֶת-שֵׁם-יְהוָה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְחִי אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא כִּי לֹא

יִנְקֶה יְהוָה יֵאָהֲדוֹנְהִי אֶת אֲשֶׁר-יִשָּׂא אֶת-
 שְׁמוֹ לִשְׂוֹא: זְכוֹר אֶת-יּוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ:
 שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל-מְלֶאכֶתֶךָ:
 וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה יֵאָהֲדוֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ
 לֹא-תַעֲשֶׂה כָּל-מְלֶאכֶה אֲתָהּ | וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ
 עֲבָדְךָ וְאִמָּתְךָ וּבַהֲמֹתֶיךָ וּגְרֶיךָ אֲשֶׁר
 בְּשַׁעֲרֶיךָ: כִּי שֵׁשֶׁת-יָמִים עָשָׂה יְהוָה
 יֵאָהֲדוֹנְהִי אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ אֶת-הַיָּם
 וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-בָּם וַיִּנָּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל-
 כֵּן בֵּרַךְ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנְהִי אֶת-יּוֹם הַשַּׁבָּת
 וַיְקַדְּשֶׁהוּ: כִּיבֹד אֶת-אָבִיךָ וְאֶת-אִמְךָ לְמַעַן
 יֵאָרְכּוֹן יָמֶיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר-יְהוָה
 יֵאָהֲדוֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: לֹא תִרְצֹחַ לֹא
 תִנְאַף לֹא תִגְנֹב לֹא-תַעֲנֶנֶה בְּרַעֲךָ עַד שֹׁקֶר:
 לֹא תִזְמַד בֵּית רַעֲךָ לֹא-תִזְמַד אִשְׁתִּי רַעֲךָ
 וְעַבְדּוֹ וְאִמָּתוֹ וְשׁוֹרוֹ וְזִמְרוֹ וְכֹל אֲשֶׁר
 לְרַעֲךָ:

סדר מ"ב מסעות

כתבו המקובלים ז"ל, כדי להנצל האדם ממקרים רעים ובפרט מחולי המגפה, יועיל מאד אמירת המסעות, ומובטח לו שיהיה נשמר מדבר וממגפה, ולא ישלש בו עין הרע וכל פגע רע.

רַעַמְסִם (א). סְפוֹת (ב). יֵאתֶם (ג). פִּי הַחִירָת (י).

מָרָה (ת). אֵילִימָה (יז). יָם סוּף (ק).

מְדַבֵּר סִין (ה). דְּפָקָה (ו). אֶלוֹשׁ (ש). רְפִידִים (ט).

מְדַבֵּר סִינֵי (י). קְבֵרוֹת הַתְּאֹוָה (ג). חֲצֵרוֹת (ג).

רִתְמָה (ה). רְמוֹן פְּרִיז (י). לְבָנָה (ב). רְסָה (ש).

קְהֵלְתָהּ (ב). הַר שָׁפָר (ט). חֲרָדָה (ה). מְקַהְלוֹת (ז).

תַּחַת (ת). תֵּרַח (ג). מְתַקָּה (ה). חֲשֻמוֹנָה (ק).

מוֹסְרוֹת (ב). בְּנֵי יַעֲקֹב (ט). חַר הַגְּדָד (ג).

יִטְבְּתָהּ (ע). עֵבְרוֹנָה (י). עֲצִיּוֹן גָּבֵר (ג). קָדֵשׁ (ל).

הַר הַהָר (פ). צֵלְמוֹנָה (י). פּוֹנוֹן (ק). אוֹבוֹת (ש). עֵי

הָעֵבְרִים (ק). דִּיבוֹן גָּד (י). עֵלְמוֹן דְּבַלְתֵּימָה (ז).

הָרֵי הָעֵבְרִים (י). עֲרְבוֹת מוֹאָב (ת).

כִּד נִטְלוּ יִשְׂרָאֵל מֵרַעַמְסִם (א). לָא יִדְעוֹן אִי

יִנְטְלוֹן לְסַכַּת אוֹ לְקַהְלְתָהּ אוֹ לְמוֹסְרוֹת,

ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לספת (ב).
 מספת לא ידעון אי ינטלון לאתם או לחצרות
 או לתרח או לעציון ונבר, ופקיד מדברנא
 דעמיה דינטלון לאתם (ג). מאתם לא ידעון אי
 ינטלון לפי החירות או לרמן פרץ או לעברנה
 או להרי העברים, ופקיד מדברנא דעמיה
 דינטלון לפי החירות (ד). מפי החירות לא ידעון
 אי ינטלון למרה או לתחת או לערבת מואב,
 ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון למרה (ה).
 ממרה לא ידעון אי ינטלון לאילים או למקהלת
 או לעלמן דבלתימה, ופקיד מדברנא דעמיה
 דינטלון לאילים (ו). מאילם לא ידעון אי ינטלון
 לים סוף או לחשמנה או לפונן או לעיי
 העברים, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לים
 סוף (ז). מים סוף לא ידעון אי ינטלון למדבר
 סין או לתרדה, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון
 למדבר סין (ח). ממדבר סין לא ידעון אי ינטלון

לְדַפְקָה אוּ לְיִטְבְּתָהּ, וּפְקִיד מִדְּבַרְנָא דְעַמִּיּה
 דִּינְטְלוֹן לְדַפְקָה (ט). מִדְּפָקָה לָא יָדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן
 לְאֵלוֹשׁ אוּ לְרָסָה אוּ לְאֵבֶת, וּפְקִיד מִדְּבַרְנָא
 דְעַמִּיּה דִּינְטְלוֹן לְאֵלוֹשׁ (ז). מֵאֵלוֹשׁ לָא יָדְעוֹן אִי
 יִנְטְלוֹן לְרַפִּידִים אוּ לְהַר שְׁפַר אוּ לְבְנֵי יַעֲקֹב,
 וּפְקִיד מִדְּבַרְנָא דְעַמִּיּה דִּינְטְלוֹן לְרַפִּידִים (ט).
 מִרַפִּידִים לָא יָדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן לְמַדְבַּר סִינֵי אוּ
 לְקַבְרַת הַתְּאֹוָה אוּ לְחַר הַגְּדָד, וּפְקִיד מִדְּבַרְנָא
 דְעַמִּיּה דִּינְטְלוֹן לְמַדְבַּר סִינֵי (י). מִמַּדְבַּר סִינֵי
 לָא יָדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן לְקַבְרַת הַתְּאֹוָה אוּ לְחַר
 הַגְּדָד, וּפְקִיד מִדְּבַרְנָא דְעַמִּיּה דִּינְטְלוֹן לְקַבְרַת
 הַתְּאֹוָה (יא). מִקַּבְרַת הַתְּאֹוָה לָא יָדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן
 לְחֻצְרוֹת אוּ לְתַרְח אוּ לְעֻצְיוֹן גְּבַר, וּפְקִיד
 מִדְּבַרְנָא דְעַמִּיּה דִּינְטְלוֹן לְחֻצְרוֹת (יב). מִחֻצְרוֹת
 נְטְלוֹ לְרַתְמָה (יג) מִרַתְמָה לָא יָדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן
 לְרַמְן פְּרִיץ אוּ לְעֵבְרָנָה אוּ לְהַרֵי הָעֵבְרִים, וּפְקִיד
 מִדְּבַרְנָא דְעַמִּיּה דִּינְטְלוֹן לְרַמְן פְּרִיץ (יד). מִרַמְן

פָּרִץ נִטְלוּ לְלַבָּנָה (ב). מְלַבָּנָה לָא יָדְעוּן אִי
יִנְטְלוּן לְרָסָה אוּ לְאֵבֶת, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעִמְיָה
דִּינְטְלוּן לְרָסָה (ש). מְרָסָה לָא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן
לְקַהֲלָתָה אוּ לְמִסְרוֹת, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעִמְיָה
דִּינְטְלוּן לְקַהֲלָתָה (ב). מְקַהֲלָתָה לָא יָדְעוּן אִי
יִנְטְלוּן לְהַר שְׁפָר אוּ לְבְנֵי יַעֲקֹב, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא
דְעִמְיָה דִּינְטְלוּן לְהַר שְׁפָר (ש). מְהַר שְׁפָר נִטְלוּ
לְחֶרְדָּה (ה). מְחֶרְדָּה לָא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן
לְמַקְהֵלָת אוּ לְעֵלְמָן דְבִלְתִּימָה, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא
דְעִמְיָה דִּינְטְלוּן לְמַקְהֵלוֹת (ש). מְמַקְהֵלָת לָא
יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְתַחַת אוּ לְעֶרְבַת מוֹאָב, וּפְקִיד
מְדַבְּרָנָא דְעִמְיָה דִּינְטְלוּן לְתַחַת (ה). מְתַחַת לָא
יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְתֵרַח אוּ לְעֵצִיּוֹן גְּבַר, וּפְקִיד
מְדַבְּרָנָא דְעִמְיָה דִּינְטְלוּן לְתֵרַח (ב). מְתֵרַח נִטְלוּ
לְמַתְקָה (ה). מְמַתְקָה לָא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן
לְחֻשְׁמָנָה אוּ לְפוּנָן אוּ לְעֵי הָעֵבְרִים. וּפְקִיד
מְדַבְּרָנָא דְעִמְיָה דִּינְטְלוּן לְחֻשְׁמָנָה (ק). מְחֻשְׁמָנָה

נָטְלוּ לְמִסְרוֹת (ב). מִמִּסְרוֹת נָטְלוּ לְבָנֵי יַעֲקֹב (ט).
 מִבְּנֵי יַעֲקֹב נָטְלוּ לְחֹר הַגְּדֹגֵד (ג). מִחֹר הַגְּדֹגֵד
 נָטְלוּ לְיִטְבָּתָה (ד). מִיִּטְבָּתָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוֹן
 לְעֵבְרָנָה אוֹ לְהָרֵי הָעֵבְרִים, וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא
 דְּעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְעֵבְרָנָה (ו). מִעֵבְרָנָה נָטְלוּ
 לְעֵצִין גָּבֵר (ז). מִעֵצִין גָּבֵר נָטְלוּ לְקֹדֶשׁ (ח).
 מִקֹּדֶשׁ נָטְלוּ לְחֹר הָהָר (ט). מִחֹר הָהָר נָטְלוּ
 לְצִלְמָנָה (י). מִצִּלְמָנָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוֹן לְפוּנֵן
 אוֹ לְעֵי הָעֵבְרִים, וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְּעַמִּיה
 דִּינְטְלוֹן לְפוּנֵן (ק). מִפוּנֵן נָטְלוּ לְאַבֹּת (ש). מֵאַבֹּת
 נָטְלוּ לְעֵי הָעֵבְרִים (ק). מֵעֵי הָעֵבְרִים נָטְלוּ
 לְדִיבֵן גָּד (י). מִדִּיבֵן גָּד נָטְלוּ לְעֵלְמָן
 דְּבִלְתִּימָה (יג). מֵעֵלְמָן דְּבִלְתִּימָה נָטְלוּ לְהָרֵי
 הָעֵבְרִים (י). וּמִהָרֵי הָעֵבְרִים נָטְלוּ לְעֵרְבֹת
 מוֹאָב (ת).

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ביאור פרשת הקטורת

מפני החשיבות הגדולה של פרשת הקטורת הוספנו כאן את ביאורו הנפלא של רבי יעקב כולי וצוק"ל בעל ספר מעם לועז על כל סדר מעשה הקטורת כדי שהקורא יבין את אשר הוא קורא ויתעורר ליבו בהתלהבות גדולה.

ויאמר ה' אל משה קח לך סמים נטף. הוא שמן הנוטף מעין הנקרא קטף, שהוא עין האפרסמון, ונקרא שמן זה שמן אפרסמון. וזהו הסממן הראשון המזכירים כל יום בפטום הקטורת הצרי, ומפני שסממן זה אין עושים מסממן אחר, אלא נוטף מעצמו מן האילן לכן קראו לו נטף, שפירושו טיפה. ויש אומרים שנטף זה הנזכר כאן אינו שמן האפרסמון עצמו, אלא הוא העין עצמו שממנו יוצא שמן האפרסמון. ואותו היו נותנים לתוך הקטורת.

ושחלת, הסממן השני הוא השחלת שפירושו צפורן. והוא סממן היוצא מן הים וקוראים לו צפורן, נותן ריח. וזהו הסממן השני הנזכר בפטום הקטורת: והציפורן. וכיון שהוא חלק ומצהיר כצפורן קורין לו שחלת וצפורן.

וחלבנה, הסממן השלישי הוא החלבנה ונקרא "גאלבאנו" וריחו כבד ביותר. והטעם שנותנים ריח כבד זה בקטורת נבאר להלן בע"ה.

ולבנה זכה, הסממן הרביעי הוא לבונה זכה, ומפני שיש שני מיני לבונה, האחת מזוקקת ולבנה, והשנייה עכורה ולא כ"כ מזוקקת, פירש הפסוק ולבונה זכה.

וארבעה סממנים אלו שבארנו הם ד' הסממנים הראשונים הנזכרים בפטום הקטורת והם: הצרי והצפורן והחלבנה והלבונה. ואע"פ שהכתוב אינו מזכיר כאן אלא ד' מיני סממנים אלו, אל תחשבו שלא היו בקטורת יותר מד' מינים אלו, לפי

שחכמינו הוכיחו מפסוק זה עצמו שמלבד ד' מינים אלו היו עוד שבעה. וביחד היו אחד עשר סממנים. כפי שנבאר בע"ה בבאור פטום הקטורת. וכך הוכיחו חז"ל שהיו עוד ז' סימנים, שנאמר: קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה ולבונה זכה בד בבד יהיה. ואילו היתה כונת התורה לקחת ד' סממנים אלו ולא יותר ולעשות מהם הקטורת, היה הכתוב אומר: קח לך נטף ושחלת וחלבנה ולבונה זכה בד בבד יהיה. ומאחר שהזכיר ב' פעמים סמים, סימן שהיו עוד סממנים. וכיון שלא פירש הכתוב מה הם, אנו אומרים שסמים הם ב' סממנים, שמיעוט סמים שנים. ואין לומר יותר משנים כיון שלא ביאר הכתוב כמה יהיו. אם כן סמים, שנים, נטף שחלת חלבנה, הרי חמשה. ואחרי חלבנה נאמר עוד הפעם סמים, לומר לנו שמלבד חמשה אלו צריכים להיות עוד חמשה, הרי עשרה. שאם היה סמים השני פירושו שנים, היה הכתוב אומר קח לך סמים סמים נטף שחלת וגו' כיון ששני הסמים שוים הם, וכיון שחילקם הכתוב בודאי הפירוש שאינם שוים, והראשון שנים והשני חמשה. כיון שכתוב לאחר חמשה סממנים. נמצא שמסמים למדים על עוד ז' סממנים, נוסף על הארבעה המפורשים בכתוב, הרי י"א. וכן תראו שבפסוק והקטורת אשר תעשה במתכונתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך לה', יש י"א תיבות כנגד י"א סממני הקטורת. ולא נכתבו שמותיהם של שאר הסממנים שהיו עוד בקטורת, שפירש הקב"ה למשה בהר סיני, ולא היה הכתוב צריך להאריך בדבר. ולמה נצרך הכתוב לתאר את ארבעת הסממנים המפורשים בתורה, ללמדנו שארבעה אלו הם עיקר הסממנים, ויש לשים הרבה מהם, ומעט מן השאר. וכן אתם רואים שמאותם ארבעה הסממנים שמפורשים בתורה היו לוקחים

שבעים מנים מכל אחד, שכל מנה הם מאה מיטיקלים שהם ק"ג דרהמים. (יחידת משקל דרהם אחד = 3.2 גרם. כל מנה=480 גרם) ומן השאר היו לוקחים פחות, כפי שיתבאר להלן בע"ה בבאור פטום הקטורת.

בד בבד יהיה, ואותם הארבעה צריכים להיות שווים, שהכמות של כולם תהיה שווה. וזהו שאומר הכתוב בד בבד יהיה. כלומר כמשקל האחד יהיה המשקל של שאר הסממנים. ויש אומרים שפירושו של בד היינו יחידי, כמו שנאמר בפסוק: בדרך יושב מחוץ למחנה, שיהיה יחידי מחוץ למחנה. ובא הכתוב להודיענו כאן שיכתוש כל סממן לחוד ואל יכתוש אותם כולם יחד, שיש סממן שקשה לכותשו, וכשכותשים אותו יחד אינו נכתש כראוי, ואחרי שכותשים אותם לחוד מערבבים אותם יחד.

ועשית אתה קטרת רקח מעשה רקח ממלח טהור קדש (ל, לה).

מעשה רוקח, שתהיה מלאכתה באומנות רוקח, טהור, שינקה כל סממן לפני שהוא כותשו, כדרך הרקחים היודעים את המלאכה. וכן תהיה הכתישה יפה ודקה. שלא יהיה האחד דק והשני עב. וצריכים להיות מעורבים אלו באלו יפה. וזהו שאומר הכתוב ממולח טהור קודש. ממולח פירוש מעורבב.

ויש אומרים שממולח פירושו מלשון מלח, שיהיה כתוש יפה יפה באופן שסממן אחד יכנס לתוך חבירו, כמו שהמלח נכנס לבשר כשמולחים אותו.

ויש אומרים שממולח פירושו כפשוטו שיש ליתן מלח בקטורת, וזהו מלח סדומית שנבארו להלן בפיטום הקטורת. ויש אומרים שאותו מלח היה זה שמולחים בו הקטורת כדרך שמולחים שאר

הקרבנות. שכן נאמר בפרשת ויקרא: על כל קרבנך תקריב מלח.

ודעו שאת הקטורת יש לעשות בטהרה מופלגת שלא תהא בה שום טומאה. וכן צריכה להיעשות בממון של הקדש. וזהו שאומר הכתוב: ממולח טהור קודש. שתהיה טהורה וממון הקדש. ואם היה בה שמץ טומאה או שלא באה מממון קדש, הרי זו פסולה,

ויש אומרים זה שנאמר טהור אין הכונה שהקטורת צריכה ליעשות בטהרה, שהרי דבר זה מובן מעצמו ואין צורך לאומרו. אלא הכונה כמו שנאמר זהב טהור, וכפי שפירשנו שם בפרשת תרומה פ"ב שהכונה לזהב מזוקק שאם שמים אותו בתוך הכור אינו נפחת כלל. אף כאן נאמר טהור והכונה שיזהרו הרבה שלא יפחתו סממני הקטורת אפילו דרהם אחד, בשעת כתיבתם. אלא יהיו מלאים,

ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם (ל, לז).

לפני העדות, אחרי שתעשה הקטורת כפי שבארתי לך תקטיר ממנו כל יום על מזבח הזהב שהוא בתוך אהל מועד, שהוא לפני ארון העדות. שם אועד כשארצה לדבר עמך.

ויש אומרים זה שנאמר כאן לפני העדות באהל מועד בא לרמז על שתי ההקטרות. האחת לפני העדות, ההקטרה שמקטירים ביום כפור בפנים קודש הקדשים לפני הארון, כפי שיתבאר בע"ה בארוכה בפרשת אחרי מות. והשניה: באהל מועד. היינו זה שהיו מקטירים בכל יום על מזבח הזהב שהיה באהל מועד. דעו שהקטורת היו עושים כל שנה מחדש. ומצוה זו של מעשה

הקטורת היא אחת ממצות עשה שבתורה. משפחה אחת היתה שהיתה נקראת משפחת בית אבטינס שהיו ממונים על מעשה הקטורת שהיו אומנים גדולים, שהיו זקוקים לאומנות גדולה לדעת כל סממן כיצד לנקותו לפני שחיקתו. וגם השחיקה היתה צריכה אומנות גדולה שכולם יהיו שחוקים באופן שזה, שלא יהיה האחד עב והאחד דק. וכן במיב הסממנים, בסממן הניקרא מעלה עשן שלא היה אדם המכיר העשב הזה זולתם.

וכך היה מעשה פטום הקטורת: ופיטום פירושו הרכבת סממנים, וכן אתם רואים בתרגום ירושלמי שמתרגם רוקה, מפטם. והיו לוקחים ארבעה הסממנים הראשונים, שהם הצרי והצפורן החלבנה והלבונה, שבארנו את ענינם למעלה, והיה לוקח מהם משקל שבעים שבעים מנה, מכל אחד מן הסממנים. וכל מנה הוא ק"נ דרהמים. (יחידת משקל דרהם אחד = 3.2 גרם) נמצא שמכל הארבעה לקח מאתים ושמונים מנים שהם מ"ב אלף דרהמים. ושאר שבעת הסממנים שאינם מפורשים בתורה, שאמר הקב"ה למשה בהר סיני בעל פה כפי שבארנו לעיל היו אלו:

מור הוא המוס"ק ויש אומרים שאינו המוס"ק אלא סממן אחד הנקרא מירא.

והסממן השני היה **קציעה**. והוא אוד אדאני. ויש אומרים שהוא סממן הנקרא בערבית קציעה. ויש אומרים שהקציעה הוא הסממן הנקרא קדה. והוא שורש עשב הדומה ממש ל"רודה". והסממן השלישי הוא **שבולת נרד**. והוא סממן הנקרא בפראנקו אישפ"יקו נארדו.

והסממן הרביעי הוא **כרכום** שהוא הסאפרא"ן. ומאותם ד' הסממנים האחרים שהם מור וקציעה שבולת נרד וכרכום היה

לוקח ששה עשר ששה עשר מנה, שבכל הארבעה היו ס"ד מנים שהם תשעת אלפים ושש מאות דרהם.

והסממן האחר הוא **הקושט**, שהוא שורש עשב שריחו משובח ביותר. ומן הסממן הזה היה לוקח י"ב מנים שהם אלף ושמונה מאות דרהם.

והסממן האחר היה **קלופה**, שהוא הקאניל"ה. ומפני שהוא קליפת אילן לכן נקרא קלופה, ויש אומרים שהוא סממן ששמו קלופה. ומן הסממן הזה היה לוקח שלשה מנים שהם ת"ג דרהם. והסממן האחר היה **קנמון** והוא סממן הדומה לקש ובא מן העיר מיקה. וזה שהיה באותם הימים היה ריחו משובח ביותר. ויש אומרים שהקנמון הוא אור אנאג'י, ומן הסממן הזה היה לוקח תשעה מנים שהם אלף וש"ג דרהם.

אלו היו י"א הסממנים שהיו בקטורת. ובין כולם היו שס"ח מנים שהם ג"ה אלפים ומאתיים דרהם כפי שנתבארו אחת לאחת.

ודעו שלפי חוזה וקלות כל סממן כך היה השיעור שהיו נותנים ממנו. שהסממן שהיה חריף מאד היו נותנים ממנו מעט. והסממן שהיה חלש ביותר היו נותנים ממנו הרבה. ויש אומרים שלא היה הדבר תלוי בחוזה וברפיון אלא הקב"ה צוה למשה על שיעורו של כל אחד ואחד.

ויש לכם לשאול, מאחר שהקב"ה צוה למשה בסיני השיעור והמשקל של הסממנים האלו, למה לא פירשה התורה השיעור והמשקל כדרך שנאמרו בשמן המשחה שיעורו ומשקלו של כל סממן. אבל עליכם לדעת שהכתוב בא ללמדנו דין אחד שהיה נוהג בקטורת שלא היה נוהג בשמן המשחה, שאם באו לעשות שמן המשחה היו צריכים להיות כל הסממנים בכל משקלם, לא פחות אפילו דרהם אחד. ואם בא לעשות מחצית לפי ערך

השיעור, אסור היה לעשות כן. אבל הקטורת לא היה הכרח שיעשו אותה בשלמות, אלא אפשר היה לפטמה לחצאין, שהיו לוקחים כל סממן כשיעור משקלו השלם ועושים מחצית. וזה מודיע לנו הכתוב כאן שאינו מפרט המשקל שצריך להיות לכל סממן, להודיענו שלא איכפת לנו אלא שאם עושה כולם יהיה המשקל הזה. אבל אם עושה מחצה אין בכך כלום. אבל בשמן המשחה פירט הכתוב משקל כל סממן ללמדנו שיש לעשותו כולו ולא חצי.

ועוד טעם שנפרט משקל כל סממן בשמן המשחה ולא בקטורת, כדי להראות הפלא הגדול שנעשה בשמן המשחה, שלא יתכן שלא יבלעו ממנו הסממנים וכן היורה, ובכל זאת הוציאו י"ב לוגין ממנו כפי שנתנו, בלי חסרון של משהו. וזה היה פלא גדול. ודעו שמלבד י"א הסממנים האלו שהיו בקטורת היו עוד דברים שהיו נצרכים להתקנת הקטורת והם: **בורית כרשינא** שהוא מין סבון הבא מן העיר כרשינא. ויש אומרים שזה מין עשב המנקה את הבגד יותר מן הסבון. והיו צריכים לבורית כרשינא הזו שהציפורן היו מוציאים מן הים, והיו נדבקים אליו דגים ואי אפשר שלא תישאר חתיכת דג ותקלקל הריח הטוב, ולכן היו צריכים לבורית הכרשינא כדי ליפות בה את הצפורן שתהא נאה, היינו לטהרה ולנקותה יפה יפה, שבלי הבורית אי אפשר היה לטהרה. ושיעור הבורית כרשינא היה תשעה קבין שהם תשע אוקיות. וכן היו זקוקים להתקנת הצפורן מין יין הנקרא **יין קפריסין** שהוא יין חזק מאד הבא מקפריסין. ויש אומרים יין קפריסין הוא מין יין שנותנים בו לולבי הקפריסין. ונותנים הצפורן ביין זה לשרותו ועי"כ מתחזק ומתפשט ריח הצפורן. וזהו שאנו אומרים כל יום בפטום הקטורת: יין קפריסין למה הוא

בא כדי לשרות בו את הצפורן כדי שתהא עזה. ושיעור היין שבו היו שורין הצפורן היו שלש סאין ושלשה קבין. שהם שלש סאין ומחצה. שכל סאה ששה קבין שהם שש אוקיות. ואע"פ שהשריית הצפורן **במי רגלים** היתה מחזקת אותו יותר, שמי רגלים חריפים הם, אבל אין זה מן הראוי להכניס מי רגלים במקדש מפני הכבוד. ויש אומרים שאין הכונה למי רגלים ממש, אלא מי מעין היו שנקראו מי רגלים, ומפני הכינוי המגונה הזה לא היה מן הכבוד להכניסו למקדש.

ואם לא מצאו יין קפריסין היו מביאים **יין חיור עתיק**, היינו חיור קצת, שאסור היה שיהיה יין לבן ביותר ולא אדום. ויש גורסים חמר חיורין, והוא יין ממקום הנקרא חיורין. ואם לא מצאו לא יין קפריסין ולא יין חיורין, מביא רובע הקב **מלח סדומית** ונותן לתוך היין כדי להשרות בו הצפורן ויש אומרים זה בא למליחת הקטורת כדרך שמולחים שאר קרבנות, כפי שנתבאר לעיל. ור' נתן אומר שהיו צריכים לקטורת גם **כיפת הירדן** והוא עשב הגדל סביבות הירדן וריחו טוב מאד. וכן באה לחיזוק הצפורן. ויש מפרשים שכיפת הירדן הוא קצף הירדן שבו היו מורחים המכתשת כדי שלא ידבקו בה סממני הקטורת ויפחת מנין הסממנים.

ואמר רבן שמעון בן גמליאל הצרי המוזכר כאן כסממן הראשון אינו זה הנקרא טריאקה, כפי שנאמר בירמיה הצרי אין בגלעד. אלא הוא טפה הנוטף מעצי הבלסאם ונקרא שמן אפרסמון, כפי שבארנו לעיל.

ודעו שהיו נותנים לתוך הקטורת עשב אחד שהיה נקרא **מעלה עשן** שיהיה העשן מתמר ועולה כארו שלא יהיה נוטה לצד זה או זה. ועשב זה לא הכיר אותו שום אדם מלבד אותה משפחת

בית אבטינס שהזכרנום לעיל שעשו הקטורת כפי שקיבלו המסורת מידי אבותיהם, ולא היו מגלים אותו לשום אדם. והיה הכרה ליתן עשב זה לתוך הקטורת אע"פ שלא היה בו שום ריח, לפי שנאמר בפרשת אחרי מות: דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקודש מבית לפרוכת אשר על הארון, ופירוש הדברים: אמור לאהרן אחיך שהוא הכהן הגדול שאל יבוא בכל עת, לא בשאר ימות השנה ולא ביום כפורים, אל הקודש, היינו במקום ששם ארון העדות, הן בשעת עבודה והן שלא בשעת עבודה, ואף ביום הכפורים שיש לו רשות ליכנס לבית קודש הקדשים אסור לו לבוא ביאה ריקנית, וזהו מה שאומר הכתוב; כי בענן אראה על הכפורת. רק בשעה שיעלה ענן עשן הקטורת, כשנכנס להקטיר קטורת, שענן זה שמדבר כאן הכתוב הוא ענן הקטורת כפי שנאמר לאחר מכן: וכסה ענן הקטורת את הכפורת. ומפני שנאמר כי בענן אראה על הכפורת ולא נאמר כי בקטורת אראה על הכפורת הוכיחו חז"ל שיש ליתן בתוך הקטורת אותו מעלה עשן, שאם לא אותו מעלה עשן תעלה הקטורת שלהבת בבת אחת ולא יהיה עשן, ובפסוק נאמר כי בענן, משמע שצריך להיות עשן. ולא מועיל דבר אחר לעשות עשן חוץ מאותו מעלה עשן שהיתה לו מעלה יתירה שהעשן היה מתמר ועולה כמקל. ואילו היו נותנים עשב אחר לא היה העשן עולה ישר למעלה, והיה מתפשט בבית קדש הקדשים בכל הצדדים, ולא היה מכסה על הכפורת והפסוק אומר וכסה ענן הקטורת את הכפורת. וצריך שיהיה עשן כדי שלא יראה הכהן הגדול בהופעת השכינה. ואם הקטיר הקטורת ולא נתן בה מעלה עשן זה, חייב מיתה. וכן אם היסר אחת מכל סמניה חייב מיתה. וכן אם היסר אחת מן הסמנים שבארנו חייב מיתה.

שכך אומר הכתוב בפרשת אחרי מות, ונתן את הקטורת על האש לפני ה' וכסה ענן הקטורת את הכפורת אשר על העדות וגו' שהרי הכתוב היה צריך לומר ונתן על האש לפני ה' וגו', ומפני שתיבה הקטרת מיותרת, שכבר נאמר קודם, ומלא חפניו קטורת סמים דקה, ונאמר אחר כך ונתן על האש לפני ה' ובידוע שבא לקטורת. אלא "הקטורת" באה לומר שצריכה הקטורת להיות שלמה בלא חסרון כלל, או אפילו דרחה אחד מן המשקל של הסממנים.

ועוד בא הכתוב ללמדנו שצריך עשן הקטורת לכסות את הכפורת, שצריכים לשים מעלה עשן זה "ולא ימות", שמכאן אנו למדים ההיפך שאם חיסר אחד מסממניה או שלא נתן בקטורת מעלה עשן, חייב מיתה. ושיעור המעלה עשן הזה הוא כל שהוא. אלו הם שאר סממני הקטורת שהיו נותנים בקטורת, כפי שבארנום אחד לאחד. ולאחר שמנקה הסממנים ומתקינם כפי שבארנו, נוטל כל סממן ושוחקו לחוד, דק דק. ובשעה שהיו שוחקים סממני הקטורת היה אדם אחד עומד על גבם שהיה משתדל במעשה הקטורת והיה אומר בפיו כל הזמן: **הדק היטב היטב הדק**. היינו שישחקו את הסממנים דק דק, שהקול בשעה שכותשים הבשמים יפה לבשמים. וזה היפך סגולת היין שהדיבור שמדברים בשעה שמוציאים יין, רע ליין. ולכן בשעה שהיו מוציאים היין מן החביות לצורך הנסכים, היה עומד הגבאי ומשגיח שלא יפלו לתוך היין, שמרים. וכשראה סימן שהשמרים עומדים לרדת, היה מקיש במקל על הכד המתמלא שימשוך הממלא ידו ולא ימלא עוד.

ולא היה אומר כן בפיו, שהדיבור בשעת מילוי היין מוזק ליין ומקלקלו. אבל בסממנים היפוך הדברים. ולמה היה אומר דיבור

זה הדק היטב היטב הדק ולא לשון אחרת, מפני שתיבות אלו יוצאות בהבל הגרון שהוא יפה לבשמים.

ויש אומרים שהשוחק עצמו הוא שהיה אומר הדק היטב היטב הדק, שלא יכנס בגרונו אבק הסממנים ויזיקו. אבל ע"י אמירת הדברים האלו תמיד היה הבל הפה דוחה האבק ואינו מניחו ליכנס לגרונו.

ואחרי ששוחק כל סממן לחוד, הוא מערבב כולם ביחד יפה יפה, שכן נאמר בפסוק: ממולח טהור קודש, כפי שנתבאר לעיל. ושתי פעמים בשנה היו מחזירים אותם למכתשת לכותשם. בימות החמה היו מפזרים אותם שלא יהיו צפופים ויתעפשו. ובימות הגשמים היו צבורים כדי שלא יפוג ריחם.

ומאותם שס"ח מנים שהיה משקל הקטורת כולו היו מקטירים במשך השנה מנה בכל יום, שהם ק"ג דרהם. חצי מנה היו מקטירים בשחר ומחציתו בין הערבים. והיו מקטירים הקטורת על גבי מזבח הזהב שהיה בפנים אהל מועד. ושס"ה מנים היו מקטירים במשך שס"ה ימי השנה, ומשלשת המנים העודפים היה ליום הכפורים. שביום הכפורים היו מקטירים מלבד ב' הפעמים של כל יום בבוקר ובערב, עוד הקטרה בקודש הקדשים, כפי שיתבאר בע"ה בפרשת אחרי מות. ומג' מנים אלו העודפים היו מקטירים. ואותם ג' המנים העודפים היו מחזירים למכתשת בשנה בערב יום הכפורים כדי שתהא דקה מן הדקה. וזהו שאומר הכתוב בפרשת אחרי מות: ומלא חפניו קטרת סמים דקה. שיש לשאול "דקה" מה באה ללמדנו. והרי כבר נאמר כאן במעשה הקטורת ושחקת ממנה הדק. אלא הכתוב בא ללמדנו שהקטורת שמקטירים ביום הכפורים יתר על כל ימות השנה, צריכה להיות דקה מן הדקה.

ודעו אותם שלשת המנים שהיו לצורך יום הכפורים לא היו נקטרים כולם, אלא היה מקטיר כשיעור שמחזיקים חפניו של הכהן הגדול. ולא היה שיעור קצוב לזה כפי שהיה בכל יום מנה ליום, אלא היה תלוי במדת ידיו של הכהן הגדול, שכן נאמר בפסוק: ומלא חפניו קטורת סמים דקה. והיה נשאר בכל שנה כשני מנים ומחצה, שהדבר היה תלוי בגודל ידיו של הכהן הגדול, וכדי שיהיה די אפילו כשידיו גדולות ביותר, קבעו חכמים ג' מנים עודפים.

ואע"פ שהיו נשארים מג' המנים עודפים, היו חוזרים ועושים קטורת חדשה לשנה החדשה כל שס"ח המנים, ולא היו עושים פחות כדי להשלים המנין בנותר מן השנה הקודמת. ואותם שיריים היו מערבבים בקטורת החדשה. וכך היו עושים כל שנה, שהיו מערבבים את שיירי הקטורת בקטורת החדשה. וכשהיה מצטבר במשך השנים שיעור של קפ"ד מנים שהוא מחצית של שס"ח מנין, לא היו עושים כל הקטורת חדשה אלא מחציתה. וזה היה נעשה אחת לששים שנה שאז היתה מצטברת מחצית. ופעמים היה הדבר אחת לשבעים שנה, שהיה תלוי הדבר בשיעור חופניו של הכהן הגדול. וזהו שאנו אומרים בפטום הקטורת: **תני בר קפרא, אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין.** היינו מאותם השירים שנשתיירו משלשת המנים בכל שנה היו עושים מחצית שיעור הקטורת אחת לששים או לשבעים שנה.

ואם תשאלו, כיצד אפשר הדבר שמן השיריים של אותם ג' המנים יצטברו במשך ששים שנה קפ"ד מנים. והרי נשארו רק ב' מנים ומחצה, ויוצא שבמשך ששים שנה יש ק"ג מנים, הרי חסרים עוד ל"ד מנים לשיעור. וכן במשך שבעים שנה לא נשלם

שיעור המחצית, שבסך הכל מצטברים קע"ה מנים. וחסרים תשעה מנים, אם כן כיצד נאמר אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שיריים לחצאין. אבל הענין מתיישב על פי מה שכתבנו למעלה, שמלבד שס"ח המנים של הסממנים היו נותנים לקטורת גם רובע הקב מלח סדומית, אם כן במשך ששים שנה מצטברים ששים פעמים רובע הקב, ובוזה נשלם המנין. או במשך שבעים שנה.

לשליש ולרביע לא שמענו, ודעו שאפילו אם נשאר יותר מן מחצית הקטורת ובכך לא היה נצרך לעשות מחצית השניה של הקטורת אלא שלישי או רביעי, אי אפשר היה לעשות שלישי או רביעי, אלא היו עושים עוד מחצית. וזהו שאנו אומרים בפיתום הקטורת פיטמה לחצאין כשרה, לשליש ולרביע לא שמענו. כלומר אם פיטמה מחצית השיעור כשרה, אבל אם פיטמה לשליש או לרביעי, לא שמענו בזה הלכה אם כשרה או פסולה. ועוד פירושי: לא שמענו כיצד נהגו במקדש כשנשתיר יותר ממחצית, אם פיטמו לשליש או לרביע או לא. ולכן אינן חייבים מיתה על כך. שהדין הוא שאם אדם עשה קטורת כמתכונתה כדי להריח בה, חייב מיתה על המעשה בלבד אע"פ שלא נהנה מריחה. וזהו ביאור הדברים: **לשליש ולרביע לא שמענו**. אם אחד פיטם לחצאים, חייב מיתה. אבל אם פיטם לשליש ולרביעי, לא שמענו אם כשרה בבית המקדש. ולכן אינו חייב מיתה על כך. ור' יהודה אומר: זה הכלל, אם כמידתה, כשרה לחצאין. ואם חיסר אחת מכל סממניה, חייב מיתה. היינו בין אם פיטם לחצאין ובין לשליש ולרביעי, אם עשה כשיעור מדתה לפי ערך המשקל, שלקח מכל הסממנים ופיטם לפי הערך שנתבאר לעיל, כשרה.

אבל אם נתן סממן אחד פחות מן השיעור, אע"פ שהיה המשקל הכולל קפ"ד מנים, שהשלים המחצית בתוספת על הסממנים האחרים, חייב מיתה.

ואמרו האומנים שבירושלים אילו היו נותנים בקטורת מעט דבש, לא היה אדם עומד בפני ריחה, עד כדי כך היה ריחה נודף. אבל אי אפשר היה לעשות כך, לפי שהתורה אמרה בפרשת ויקרא: כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה! וטעם הדבר לפי שהשאור והדבש הם רמז לגאווה, שהם דברים העולים, והם מתגאים בעצמם. שגם הדבש כששמים אותו באש עולה הרבה יותר מכל המשקים. ולכן אסרם הכתוב, להודיע שהגאווה שנואה לפני הקב"ה, שכל המתגאה כאילו עובד עבודה זרה, וכופר בעיקר, שלא נברא האדם אלא לעבוד לבוראו, כעבד העובד לרבו, ואם כן אין אדם יכול להתגאות, כיון שיש עליו שלטון, ולא נאה הגדולה אלא להקב"ה בלבד, שהוא פטרונו של עולם והכל משועבדים לו. שאם אדם מתגאה הוא מראה בזה שאינו מקבל עליו עולו של הקב"ה ונקרא שהוא כופר בעיקר. ולכן צריך אדם להתרחק הרבה ממדה מגונה זו, ויידבק היטב במדת הענוה שהיא סולם מאיר לעלות בו ולהגיע לכל המדות הטובות, כפי שנתבאר בפרשת לך לך. וזהו שאמרו במשנה, מאד מאד הוי שפל רוח שתקות אנוש רמה. שלכאורה יש להקשות, למה נכפלה תיבה זו ונאמר מאד מאד, אלא הדבר בא לרמוז שאע"פ שבכל המדות הטובות ראוי לו לאדם לילך בדרך האמצעית, אבל במדת הענוה יפה לו לאדם לילך בדרך הקיצונית ויהיה שפל רוח מאד מאד, שלא יהיה בו אפילו שמץ של גאווה. כיון שהיא מאוסה מאד בעיני הקב"ה. וכל המתגאה כאילו עבר על כל העבירות שבתורה וייענש הרבה בגיהנם ולא יקום לתחייה. ואם ירהרר אדם בכך יתרחק מן

הגאווה. ואם אדם יעלוב בו אע"פ שיהיה בכוחו להשיב לו כגמלוו ישתוק ולא ישיב ויהיה מעביר על מדותיו. וכל המעביר על מדותיו מוחלין לו כל עונותיו, שכן נאמר בכתוב נושא עון ועובר על פשע (מיכה ז). שהקב"ה מכפר עונו של זה העובר על פשע שעושים נגדו שהרי לא נאמר נושא עון ופשע.

והטעם שצוה הקב"ה ליתן החלבנה, בקטורת אע"פ שהיה ריחה כבוד ביותר, כדי ללמדנו שבשעה שמתכנסים הציבור לעשות תענית על איזה צער, יש לשתף עמהם רשעים שיתענו עמהם, ואל יאמרו נפריש את הרשעים מבינינו שלא יגרמו לנו נזק יותר מתועלת. שלא ינדוף הריח הרע של מעשיהם הרעים, שהם צריכים לדעת שכל תענית שלא משתתפים בה גם פושעי ישראל אינה מקובלת לפני הקב"ה. שאין הקב"ה חפץ באבדנם של הרשעים, אלא רוצה שיחזרו בתשובה. ולכן נותן להם ארכה שמא יחזרו בתשובה. וכשיש חוזרים בתשובה, שמו יתברך מתגדל ומתקדש בעולם, ולכן חביב מאד תעניתם בעיני הקב"ה. ואנו למדים דבר זה ממה שצוה הקב"ה ליתן החלבנה שריחה רע לתוך הקטורת, ואם אחד יחסיר החלבנה יהיה חייב מיתה. ועוד טעם יש בדבר שלא מתקבל תעניתם של הטובים בלבד, שהרי כל תענית עושים על פורענות שבאה לעולם, ואין פורענות באה לעולם אלא בגלל רעתם של הרשעים, יוצא שאם רק הצדיקים מתענים ומשאירים הרשעים ברעתם, אין כל תועלת בזה. אבל כשמתחברים הרשעים לתענית אז מרחם הקב"ה על העולם בראותו שהרשעים חוזרים בתשובה. ועוד, שאם הרשע נמצא ליד הצדיק, בולטת צדקותו של הצדיק. שאם יצטרף עם צדיקים גדולים הימנו, הרי יראה חסרונו, שאין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. אבל כשמצטרפים עמם

רשעים, אז נראית צדקותו. ובזה תבינו מה שנאמר במלכים א' פי"ז: מה לי ולך איש האלהים כי באת אלי להזכיר את עוני ולהמית את בני. שהצרפית התלוננה על אליהו הנביא כשמצא מנוחה בביתה ומת עליה בנה, ואמרה לאליהו הנביא, איזו שייכות יש ביני וביניך שבאת לביתי להזכיר עוני ומת בני. שאילו לא באת לעיר הזאת הייתי נראית בעיניהם כצדקת גמורה כנגד מעשיהם של הבריות, שלא היה טוב ממני בעיר הזאת ולא היה נראה חסרון עונותי. אבל עכשיו שבאת ואתה בהיותך צדיק גמור, נראה חסרון עונותי ולכן מת בני. ונקרא שאתה הית הגורם לזה. ובזה נשלם באור פטום הקטורת כולו.

קריאה קדושה

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל השם יצילנו ואין איש יודע מה ילד יום ורכים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזירות קשות השם יצילנו.

עיקר הכל כידוע מדברי חז"ל: חובה קדושה על כל אחד ואחד למחר ולפשפש במעשיו ולעשות תשובה מעומק ליבו ולהרבות בלימוד התורה, ובפרט לימוד ההלכה שידע לקיים מצוות השם בכל דקדוקיהם וכן במצוות שבין אדם לחבירו ולהרבות בתפילה ובתחינה לכורא עולם שיחיש לגואלינו ויאמר לצרותינו די.

כמו כן יש להתחזק בדברי קדשו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזוהר הקדוש נצא מן הגלות ברחמים, (אף ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו) וכראי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. לכן כל אחד ואחד ישתדל מדי יום לקרוא מספר דפים בספר הזוהר הקדוש להצלחת כלל ישראל ולקירוב הגאולה.

עוד יש לעורר על ענין נשגב ונעלה אשר כבחו לבטל כל גזירות קשות מעם ישראל ולבטל המוות והמניפות, והיא אמירת פרשת הקטורת כנודע בספר הזוה"ק (פר' ויקהל ר"ח), וכל האומרה לא יזק כל אותו היום ומשפיע ברכה וישועה לעם ישראל, ובפרט אם יאמרו סדר פרשת הקטורת במנין בארבע כנפות הארץ ובכל עיר ועיר יתבטלו בס"ד הגזירות וישראל ישכון לבטח (וכמו שהובא המעשה ברכ אחא בזהר פרשת וירא דף ק' ע"א ע"ב).

מומלץ ביותר לקרוא את סדר פרשת הקטורת כפי הסדר שתקן הרב יהודא פתיה זצוק"ל זיע"א

ויחי רצון שנוכח לגאולה הקרובה בקרוב ממש וכל הישועות אמן ואמן.

בברכה ובתפילה לשלום עם ישראל

אברהם

יחזק בדין

יחי

אברהם

אברהם

אברהם

אברהם

אברהם

אברהם

אברהם